

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Τὸ φυλλάδιον

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

30 Λεπτά

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Π. Χ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Συνδρομή ἑτησίᾳ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑλλάδος . . . δρ. 8

Ἐξωτερ. . . φρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΣΤΡΑΠΗΣ

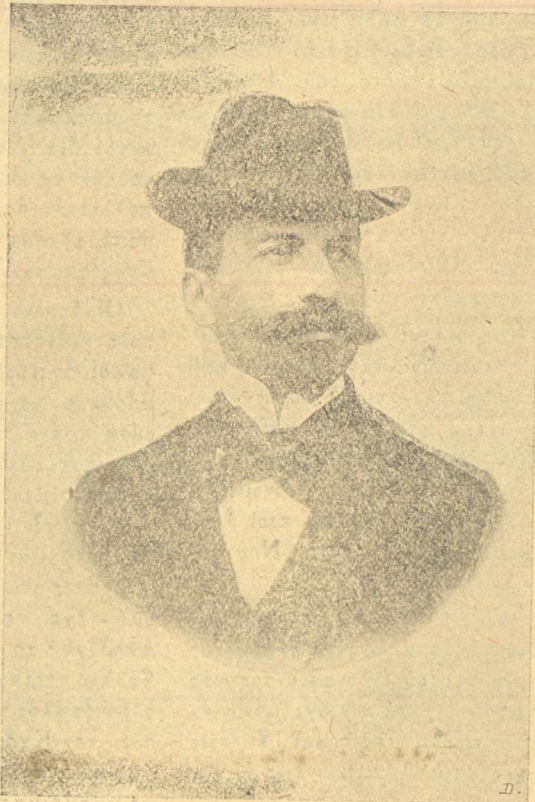
ὁδ. Ἀμβλίας 2.

Ὁ πληρῶνων συνδρομητῆς ὀφείλει νὰ ἀπαιτῆ
ἔντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

Ἔτος Τέταρτον

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 4 Σεπτεμβρίου 1897.

Ἄριθ. 11.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΚΠΕΡΗΣ

Ἐφηγητῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ.

Ἡ « Ἀστραπή », λογιζέται εὐτυχῆς φιλοξενούσα τὴν εἰκόνα τοῦ διαπρεποῦς αὐτῆς συνεργάτου κ. Γεωρ. Καλλισπέρη· τὸ πράττει δὲ οὐχὶ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς ἐν Ἀθήναις ὅπου οὗτος τυγχάνει φυσιογνωμία ἐκ τῶν γνωστοτάτων, ἀλλὰ χάριν τῶν πολυπληθῶν αὐτῆς ἀναγνωστῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὅπου βεβαίως μόνη ἢ φήμη αὐτοῦ εἶνε γνωστὴ ἰδίως ἀφ' ὅτου κληθεῖς ἐπὶ τὴν προεδρεία τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Δέσχης ἔγνω ν' ἀναδείξῃ τὸ Φοιτητικὸν σωματεῖον τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς τελευταίας ἐθνικῆς κρίσεως ὡς τὸ πατριωτικότερον σωματεῖον τῶν Ἀθηνῶν, ἐφάμιλλον δὲ πρὸς τὰ ἀρίστα φοιτητικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης.

Κατόπιν εὐδοκίμων σπουδῶν ἐν τε τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τῇ Νομικῇ σχολῇ τῶν Παρισίων ὡς καὶ ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Πολιτικῶν ἐπιστημῶν οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ ἐν Λειψία ὡς καὶ ἐν Ὁξφόρδῃ, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὑφηγητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ· ἡ διδασκαλία αὐτοῦ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐφελεύσῃ ἀθρόους τοὺς φοιτητάς, οἵτινες εὕρισκον ἐν αὐτῷ οὐχὶ μόνον εὐχάριστον ὀμιλητὴν, ἀλλὰ καὶ πρόθυμον νὰ βοηθῇ αὐτοὺς εἰς τὰ καθέκαστα τῶν σπουδῶν τῶν διὰ φροντιστηρίων καὶ ἐν γένει διὰ τῆς πολυτίμου διδασκαλίας του.

Ἡ μονογραφία αὐτοῦ περὶ « Πατρικῆς ἐξουσίας » πλήρως ἐπιστημονικῶν πληροφοριῶν καὶ ἐν καθαρευούσῃ γλώσσῃ τὴν ὁποίαν αὐτὸς γνωρίζει τόσο καλὰ νὰ χειρίζεται καθὼς καὶ ἡ ἄλλη μονογραφία αὐτοῦ περὶ τοῦ « μεγίστου τῶν ἐν Ἑλλάδι νομομαθῶν » τοῦ Βασ. Οἰκονομίδου καὶ ἄλλα νομικὰ ἄρθρα ἅτινα ἔγραψε περὶ διαφόρων θεμάτων ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν Νομικὸν συγγραφέα ἐκ τῶν δοκίμων.

Ἐν τοῖς δικαστηρίοις θεωρεῖται εἰς τῶν ἐντιμοτάτων καὶ ἀξιοπρεπεστάτων δικηγόρων ὑπερασπιζόμενος μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὰς δίκας τῶν πελατῶν του διαπρέπων ὄχι μόνον ἐν τοῖς Ποινικοῖς δικαστηρίοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Στρατοδικείοις ὅπου ἐξετιμήθη ἀρκούντως ἡ εὐγλωττία του.

Ὡς δημοσιογράφος εἶνε γνωστὸς εἰς τὸ πανελληνίον κατορθώσας ἀείποτε παρὰ τὰς κυρίως ἐπιστημονικὰς ἐργασίας του νὰ μετέχη τῆς δράσεως τῶν σπουδαιοτέρων Ἑλληνικῶν φύλλων καὶ τῆς ἐν γένει συγχρόνου φιλολογίας. Ὁ κάλαμος αὐτοῦ θεωρεῖται ἐκ τῶν ἀρίστων.

Τοιοῦτος ἐν περιλήψει ὁ ἀληθῶς φιλόπατρις

ὁ διαδραματίσας μετὰ τῶν κ. φοιτητῶν οὗτω μέγα πρόσωπον κατὰ τὰς δευτὰς ἡμέρας τοῦ Ἐθνικοῦ μας ἀγῶνος.

Ἡ « Ἀστραπή », ἥτις θαρρεῖ διὰ τὴν δρᾶσιν αὐτῆς ἐπὶ τοὺς νέους ἄνδρας σευνύεται διὰ τὴν τὴν πολύτιμον συνεργασίαν αὐτοῦ.

Δ. Χ. Σωτηριάδης.

ΤΟ
ΔΕΚΑΣΤΟΝ
ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΟΥ

(Ἀνέκδοτον Τουρκικόν).

Ἐν Καφενείῳ πόλεως Θρακικῆς λόγος ποτὲ ἐγένετο πολὺς περὶ τῆς εὐθυδικίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος του Καδῆ τῆς πόλεως ἐκείνης· οἱ πλείστοι τῶν παρευρισκομένων ἐπήνουν καὶ ἐξεθείαζον τὴν ἀκρὰν περὶ τοὺς νόμους εὐλάβειαν τὸ ἀδέκαστον τοῦ Καδῆ. Οὐδεὶς, ἔλεγον, δύναται διὰ χρημάτων νὰ δελεάσῃ τὸν Καδῆν τοῦτον· τὰ δῶρα τὸν καθιστῶσιν αὐστηρότερον· πολλοὶ δὲ δοκιμάσαντες νὰ δικάσωσιν αὐτὸν ἀπεπέμφθησαν καὶ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν εὐρον ἀπνέστατον.

Οἱ ἐπαινοὶ οὗτοι δὲν ἦσαν γενικοὶ εἶχον καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας. « Πάντες οἱ Καδῆδες ἔλεγον οἱ ἀντιφρονούντες, ἀγαπῶσι τὰ δῶρα καὶ ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ Καδῆς ὅστις νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι μεγάλῃς ἀξίας δώρου χάριν τοῦ δικαίου ». Διὰ τοὺς ἄλλους Τούρκους δικαστὰς συμφωνοῦμεν ἔλεγον οἱ ἐπαινεῖται, ἀλλ' αὐτὸς διαφέρει εἰς μία ἐξίρεσις. Μόνον ἐπὶ Καδῆ δὲν παραδέχομαι ἐξαίρεσιν ἐφώησεν ὁ ἔμπορος Δ... « Οὗτος κανὼν ἰσχύει δι' ὅλους. Ὅστις δὲ ἐξ ὑμῶν ἔχει πεποιθήσιν εἰς τοὺς λόγους του ἄς ἀποδεχθῇ τὸ στοίχημα τὸ ὅποιον προτείνω. Προβάλλω στοίχημα ἑκατὸν λίρας νὰ μοὶ μετρήσῃ ὁ ἀντίπαλος, ἐὰν ἐπὶ ἀξιοποίνου πράξεως δεκάσας τὸν Καδῆν κατορθώσω νὰ ἀθωωθῶ πανηγυρικῶς, νὰ πληρώσω δ' αὐτάς, ἂν ὁ Καδῆς μὲ καταδικάσῃ μὴ δεχθεὶς τὰ δῶρα. « Τὸ δεχόμεθα, εἶπον τινὲς ἐκ τῶν θαυμαστῶν τοῦ Καδῆ. Ὀρίσθησαν λοιπὸν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἐγγυηταὶ καὶ τὰ τοῦ στοιχήματος ἐκατέρωθεν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

« Τώρα ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἐξερεθίσῃ τὸν φανατισμὸν τοῦ Καδῆ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ; ἢ ποῖον φαίνεται ὁ Καδῆ

ὅτι σέβεται καὶ τιμᾷ πολὺ ; « Τὸν γέροντα Χατζῆ Ἀλῆν, ὅστις εἶνε ὁ στενώτερος καὶ ἀγαπητὸς φίλος του », εἶπον οἱ ἐναντίοι. « Τοῦτου λοιπὸν τοῦ Χατζῆ Ἀλῆ ἐγὼ τὸ γένειον θὰ σύρω καὶ θὰ πτύσω τὸ πρόσωπον τῆ προσεχῆ Παρασκευῆ ἐξώθεν τοῦ τζαμιου μετὰ τὸ τέλος, τῆς προσευχῆς ».

Κατὰ τὴν ὀρισμένην λοιπὸν ὥραν οἱ γνωρίζοντες τὸ πρᾶγμα ἐκ τῶν Χριστιανῶν περιεφέροντο περὶ τὸ τζαμίον, ὅπως ἴδωσιν, ἂν ὁ ἔμπορος Δ... θὰ τολμήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τοσοῦτον ἐπιστῆμος καὶ πανηγυρικῶς αὐτοπροαιρέτως ἀέλαβ ν. Ἡ προσευχὴ τέλος τῶν πιστῶν ἔληξε καὶ τὸ τζαμίον ἐκενοῦτο, τελευταῖος δὲ πάντων μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ἐξήρχετο ὁ Χατζῆ Ἀλῆς ψύων αὐταρέσκως τὸ βαθύτατον αὐτοῦ γένειον. Δὲν εἶχε προχωρήσῃ δυο βήματα, ὅτε ὁ ἔμπορος Δ... πλησιάσας αὐτὸν ἀποτόμως καὶ ἀσπᾶσας τὸ γένειον τοῦ γέροντος ἐπτύσει αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Γνωστὸν δὲ, ὅτι οἱ Τούρκοι θεωροῦσι τοῦτο ὡς τὴν ἐσχάτην τῶν ὕβρων.

Ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ γέροντος καὶ τῶν ὀλίγων πλέον παρόντων ὀθωμανῶν ὑπῆρξε μεγίστη καὶ ἀφεύκτως θὰ κατεκερατιζέτο ὁ αὐθάδης χριστιανὸς ἂν μὴ ταχέως ἐτρεπετο εἰς φυγὴν.

Οἱ Τούρκοι ὀλίγοι σχετικῶς ὄντες ἐν τῇ πόλει παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς Χριστιανούς ἐζήτησαν τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τοῦ ὕριστοῦ παρὰ τοῦ Καδῆ. Ὁ δὲ Καδῆς ἀνέσως ἀποστείλας κλητῆρας ἐκάλεσεν εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὅποιον ἐκτάκτως συνεκρότησεν.

Ὁ ἔμπορος Δ... ἴδων τοὺς κλητῆρας προσερχομένους ἔλαβεν φύλλον χαρτίου χονδρῶ καὶ στίλβοντος, ὅποιον ἠδύνατο νὰ ἦνε τὸ χαρτίον ἐγγράφου ἐπιστήμου, ἤλειψε τὸ ἕτερον μέρος αὐτοῦ διὰ κόλλας καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκόλλησεν ἐπιτηδείως κατὰ σειρὰν πεντήκοντα λίρας καὶ, θέσας αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον του ἠ.ολούθησε τοὺς κλητῆρας προθύμως.

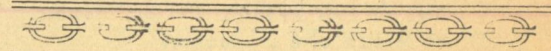
Ἄπειρον ἦτο τὸ πλῆθος εἰς τὸ Δικαστήριον ὁ δὲ Καδῆς ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἔδρας του σοβαρὸς καὶ σιωπηλὸς περιμένων ἀνυπομόνως τὸν ἔνοχον, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν κλητῆρων. « Ἄπιστε, σκύλε, εἶπε πρὸς αὐτὸν μόλις ἐμφανισθῆναι ὁ δικαστὴς ἐτόλμησας σύ, υἱὲ σκύλου, νὰ ἐγγίσῃς τὸ γένειον καὶ νὰ πτύσῃς τὸν σεβάσιμον Χατζῆν, τοῦ ὁποίου σεβαστότερον γέροντα δὲν ἔχει ὁ Ἰσλάμ.

Τὶ δύνασαι ν' ἀποκριθῆς ἢ ὅποιον δένδρον νομίζεις στερεώτερον ὅπως σὲ κρεμάσω ἀμέσως ; » Ἐγὼ εἶπε ταπεινῶς ὁ ἔμπορος αὐθέντη Καδῆ δὲν ἔπραξα τοῦτο αὐθαιρέτως ἔχω φερμάνιον παρὰ τοῦ Σουλτάνου, « Φερμάνι », ἠρώτησεν ὁ

Καδῆς ἐξαφθεὶς περισσότερον. « Μάλιστα » εἶπεν ὁ χριστιανὸς καὶ συνάμα ἐγγχειρίζει μετ' ὑποκλίσεως εἰς αὐτὸν τὸ χαρτίον ἐκεῖνο. Ὁ Καδῆς ἐννοήσας ἀπο τοῦ βήρους τὸ περιεχόμενον ἐφόρεσε τὰ ὄμματόυχιλιν αὐτοῦ καὶ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ἐκδιπλώσας αὐτὸ προσεκοίετο ὅτι ἀναγινώσκει μετ' ἐπιστασίας τὸ περιεχόμενον σείων ἀδειαλείπτως τὴν κεφαλὴν. Διπλώσας δὲ αὐτὸ βραδέως τὸ ἠσπάσθη, ἔπειτα ὑψώσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, ὅπως συνειθίζωσιν οἱ Τούρκοι νὰ ἐπιδεικνύωσι τὸν ἀκρον αὐτῶν σεβασμὸν, τὸ ἔθηκεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν κόλπον του.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρισταμένους εἶπεν. « Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει δίκαιον. Κατὰ τὸ φερμάνιον τὸ ὅποιον ἔχει παρὰ τοῦ Σουλτάνου, ὄχι μόνον τὰ ἰδικὰ σου, Χατζῆ Ἀλῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικὰ μου δύναται νὰ πτύσῃ καὶ νὰ σύρῃ. Προσέχετε εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς ἔχοντας τοιοῦτον φερμάνιον νὰ μὴ κατιγγέλλετε ».

Z.

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ Η ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡ.

Ἡ κατοχὴ τῆς Μαδαγασκάρ ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ τὸ ρόλον τὸ ὅποιον ἡ Γαλλία μέλλει νὰ διαδραματίσῃ ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, τὴν ὁποίαν ἐσφαλμένως πολλοὶ κατατάσσουσιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐνῶ περισσότερον ἀνήκει εἰς τὴν Ὀκεανίαν, ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν πάντων ἐπὶ τοῦ ἑδάφους καὶ τοῦ κλίματος αὐτῆς. Παρρητηρετέον ἐν πρώτοις, ὅτι τὸ ἑδάφος φαίνεται ὑπὸ δίο λιαν διαφόρους ἀπόψεις. Ἰον αἰ γῶραι χθαμαλαὶ ἐνθα ἡ βλάστησις ἔχει τὸν ἰδιόζοντα εἰς τὸς τροπικὰς χώρας ὄργασμὸν. Ζων μεγάλα ἀπογυμνωθέντα ὄροπέδια ἐνθα ἡ φύσις παριστᾷ ἔρημον κ.ι. ἄγρον, ὄψιν. Εἶνε δυσεξήγητον ἐκ πρώτης ἀπίψεως τὸ περιστατικὸν ὅτι ταῦτα τὰ ὄροπέδια ἔχουσι τὸν πολυαριθμώτερον πληθυσμὸν, τὸν πυκνότερον ἐν τῇ νήσῳ, τέσσαρα ἑκατομμύρια Χοβάσων καὶ Μπετσιλιῶν, ἐνῶ μόλις ἐν ἡ δύο ἑκατομμύρια τῶν Μπετσιμικι, ἀρχαίων καὶ τῶν Σακαλάθων οἰκοῦσι τὰς παραλίαις τῆς νήσου. Ποῖα λοιπὸν εἶνε τὰ φυσικὰ προϊόντα ἀμφοτέρων τούτων τῶν χωρῶν ; Ἡ παρὰ τὰς παραλίαις γῆ καλύπτεται διὰ πυκνῶν δασῶν καὶ πρὸς καλλιέργειάν της ἀπαιτεῖ ἐκχερῶσιν διὰ τοῦτο αὕτη ἐκτελεῖται κατὰ τὸν ἀρχέγονον τρόπον. Τὸ δάσος πυρπολεῖται καὶ ἐπ' τῶν μόλις καθαρισθέντων τόπων ἔ Μπετσιμικιακόκα ὠπλισμένος δι' ὀξείας ράβδου ἀνοίγει ὄπην θέτων εἰς αὐτὴν κόκκους τινὰς ὀρίζης, φατολίων, ἄραβος(του). Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἔτη ὁ τόπος ἐγ-

καταλείπεται πρὸς εὐρεσιν ἄλλου καὶ παρευθῆ; νέα ἀγρία βλάστησις ἐπανέρχεται, τὸ δάσος ἀρχίζει νὰ βλαστάνη. Ἄν τὸ πῦρ τίθηται ἐκεί περιδοικῶς τὰ ὑψηλὰ ἀγροστώδη φυτὰ σχηματίζουσιν ἐπὶ τούτων τῶν τόπων λαμπροτάτους νομούς.

Ἡ εὐφορία τοῦ ἐδάφους εἶνε ἔκτακτος, ἐπὶ τῶν παραλιῶν ἐβένιντο δοκιμαὶ φυτεύσεως τοῦ καφέ, τοῦ βάμβακος, τοῦ κακάου, τῆς βανίλλης, τῆς νικοτιανῆς τοῦ τεύου, τοῦ καρυοφύλλου κλπ. καὶ θαυμασίως ἐπέτυχον, οὐδεὶς δὲ καλλιεργητῆς παραπονεῖται διὰ τὸ ἄγονον τοῦ ἐδάφους.

Ἄλλὰ τὸ κλίμα τῆς Μαδαγασκάρ εἶνε νοσηρὸν. Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ὑπέστη τὰς θλίψεις αὐτοῦ συνεπείας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ τῶν προφυλάξεων τὸ κακὸν δύναται νὰ περιορισθῆ, ἐν τούτοις τοῦτο ὑπάρχει. Τὰ ὑψηλὰ ὄροπέδια παρ' ὄλην τὴν φαινομενικὴν ἀγωνίαν ἔχουσιν εὐφορίαν μὴ ὑποχωροῦσαν εἰς τὴν τῶν παρακτίων χωρῶν, ἀπαιτοῦσιν ὅμως μεγίστην ἐπιμέλειαν, ἥτις καταβλάσται ὑπὸ τῶν τερσάρων ἑκατομμυρίων ἰθαγενῶν τῶν κατοικοῦντων ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τούτοις τόποις. Ἐνταῦθα τὸ κλίμα εἶνε ὑγιέστερον.

Αἱ ριζοφυτεῖαι εἶνε μεγαλοπρεπεῖς. Οἱ ἄγροι τοῦ ἱστρούρου (manioc) τῶν γεωμήλων, τῶν ἐδωδιμῶν ὀπωρῶν, τῶν ἀραχιδῶν περιβάλλουσιν ἐκάστην κόμην. Ὁ κάρναβις, ὁ σίτος ὡς καὶ τὰ πλεῖστα δημητριακὰ εὐδοκιμοῦσιν ἐκεῖ. Ἡ ἄμπελος ἐγκλιματισθεῖσα ἐν τῇ κόμῃ! Ἄμποχιμανορίνα βλαστάνει ἐξαιρετα. Ἡ ροδακινέα ἡδη φυτευθεῖσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Γάλλου Λαμπόρδ ἐπολλαπλασιάσθη ἤδη ἐν Ἰμερίνα καὶ Μπετσιλίω. Αἱ μηλέαι ἀποφέρουσιν ἐπίσης ὠραίους καρπούς. Ἐπὶ τέλους ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἡ ἀγορὰ τῆς Ταναναρίθης ἀφθόνως ἐφοδιάζεται διὰ πάντων τῶν λαχανικῶν τῆς Εὐρώπης. Προσθετόν, ὅτι ἡ συκομυρία αὐξάνει ἐνταῦθα ταχέως καὶ ὅτι διὰ τῶν φύλλων αὐτῆς οἱ ἰθαγενεῖς ἀνατρέφουσιν τὸν μεταξοσκώληκα τῆς Κίνας, ὅστις ἐξεφυλίσθη ὑπὸ τῆς ἀμελείας ἢ τῆς ἀκηδείας, ἐνῶ ὑδύνατο νὰ ἀποφέρῃ ἐν Μαδαγασκάρ προϊόντα.

Τὸ ζωϊκὸν βασίλειον ἐν Μαδαγασκάρ παρέστησε θέαμα ὅλως διάφορον τοῦ παρατηρουμένου εἰς τὴν ἑτέραν παραλίαν τοῦ πορθμοῦ τῆς Μοζαμβίκης. Τὰ μαστοπόρα, τὰ πτηνά, τὰ πάντα φέρουσιν τὸ ἐκμαγεῖον ἐνός εἰδικοῦ χαρακτῆρος. Θὰ ὑπέθετό τις ὅτι οἱ ἀπόγονοι τῶν ζῶων τῆς τρίτης καὶ τῆς τετάρτης ἐποχῆς, ἀποδιωχθέντες τῶν λοιπῶν χωρῶν συνηθροίσθησαν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκτεταταμένῃ νήσῳ. Τὰ μεγάλα μασποπόρα ἐνταῦθα εἶνε ἥττον ἀφθονα, τὸ δὲ μέγιστον ταύτου εἶνε τὰ ζεμποῦ ἢ ὁ βοῦς τῆς Μαδαγασκάρ. Τὰ μαρμαροπόρα ἐν ἀφθονίᾳ

νὰ πολλαπλασιάζονται ἐν σαρκοβόρον τὸ Curoctea ferox φέρει ὑπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ ἀδένας μωσχοφόρους ὁμοίους πρὸς τοὺς τῆς μωσχογαλῆς καὶ ὁ chirogale διὰ τῆς ἰδιότητός του ἐκπλήττει τὴν παρατηρητήν. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ξηρὰν ὄραν τοῦ ἔτους, οὗτος διεκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης μὴ εὐρίσκων τὴν τροφήν, ἐπροικίσθη διὰ τῆς ἰδιότητος νὰ συλλέγῃ ἐν τῇ οὐρᾷ του παχὺ στρώμα λίπους τὸ ὁποῖον καταναλίσκεται ἐν καιρῷ σιτοδείας. Τὰ πτηνά διακρίνονται διὰ τῶν λαμπροτάτων πτερωμάτων, Ἄξισημειωτον πτηνὸν εἶνε ἡ ἐρίοπις, γιγαντιαῖον πτηνὸν τὴν σήμερον ἐκλείψαν, τοῦ ὁποῖου ὅμως τὰ ὠὰ εἰσέτι εὐρίσκονται ἐν τῇ νήσῳ. Ταῦτα τὰ ὠὰ εἶνε γιγαντιαῖα διότι σταθμίζουσι 8 1)2 λίτρ. τ. ἔ. ἐν ὧν εἶνε ἰσοδύναμον πρὸς ἐξ τοιαῦτα τῆς στρουθοκαμήλου καὶ πρὸς 148 τοῦ τροχίλου! Ἐνταῦθα εὐρίσκονται ἐπίσης γιγαντιαῖαι χελῶναι τῶν ὀπιῶν τὸ καύκαλον θὰ ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λουτροῦν.

Ἐπὶ τέλους τὰ ὄρυκτὰ εἶνε ἐν ἀφθονίᾳ, ἀπαντῶντων, τοῦ σιδήρου, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ χρυσοῦ τῶν γαιανθράκων.

Ἐκ τῆς ἀτελοῦς ταύτης σκιαγραφίας καταφαίνεται ὅτι ἡ Μαδαγασκάρ εἶνε νήσος παρθενικὴ ἐν τῇ ἰστοίᾳ τὸ πᾶν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ, ἀρκεῖ μόνον ὅπως ἡ διοίκησις τῆς νήσου ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν τὴν ἀνάπτυξιν πασῶν τῶν πηγῶν τοῦ πλούτου τοῦ ὁποῖου ἡ νήσος κατέχει.

Ο ΔΙΠΛΟΥΣ ΦΟΝΟΣ (διήγημα)

Εἰς Σωφωνταῖν τὸν πολλὰ δικαίως ἕνεκα τῶν γραφικωτάτων θέσεών του θαυμάζομενον καὶ μὲ φυσικὰ δῶρα ἐστολισμένῳ τούτου τόπον, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο μίαν φορὰν γενικὴ πανήγυρις, διότι ἐτελέσθη γάμος, συνοδευθεὶς ἀπὸ ἀσυνήθη περιστατικά.

Ὁ Ἐδουάρδος Δουμάς, νέος ἀξιοματικὸς τοῦ γαλλικοῦ τάγματος τῶν λοχιστῶν, εἶχε πρὸ ὀλίγου φθάσει ἐκεῖ διὰ ν' ἀναλάβῃ ἀπὸ τὰς πληγᾶς του, καὶ εἶχε τελευταῖον ἀποφασίσει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ σύνταγμα του, ὅτε ἐγνώρισε τὴν δεσποινίδα Σαμβερῆ, γεννηθεῖσαν ἐν Ἑλβετία καὶ κατοικοῦσαν εἰς Σωφωνταῖν διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὰς διασκεδάσεις ὅσας ἡ ἐκεῖ συρροὴ τῶν ἀνθρώπων παρεῖχε, καὶ διὰ νὰ ὠφελθῇ ἀπὸ τὰ ὀνομαστὰ ταῦτα λουτρά.

Πασιγνώστος εἶνε ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν σχετίζεται τις εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους ὅπου συνέρχονται οἱ ἄνθρωποι χάριν τῶν λουτρῶν, καὶ ἡ εὐκαιρία τὴν ὁποίαν ἀπαγορεύει εἰς τὸ νὰ συνάψῃ

εἰς ὀλίγον καιρὸν οἰκειότητα μὲ πρόσωπα τὰ ὁποῖα συνήθως ποτὲ πρότερον δὲν ἐγνώριζεν.

Ἀφοῦ κατὰ πρῶτον ἀλλάξωσι φιλοφρονητικούς τινὰς λόγους περὶ τῆς βροχῆς ἢ τῆς καλῆς ἡμέρας, περὶ τῆς ἐκ τῶν λουτρῶν παρεχομένης ὠφελείας, περὶ τῶν ὠραίων θέσεων καὶ διαφόρων ἄλλων ἀντικειμένων, καὶ νομιμοποιήσωσιν οὕτω τοὺς χαιρετισμούς, βλέπονται συχνά, ἀρχίζουσι νὰ συνομιλῶσι, καὶ ἂν ἐκ τούτου γεννηθῇ συμπάθεια, αἰσθάνονται παραχρῆμα τὴν ἀνέγκλην συχνότερας συναπαντήσεως. Κατὰ συνέπειαν τοιούτου τινὸς συμβεβηκότος, ὁ Ἐδουάρδος Δουμάς εἶχεν ὀριστικῶς ἀγαπήσει τὴν Μαρίαν Σαμβερῆ, καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ὄχι μόνον τὰ αἰσθήματά του εὐρον ἀνταπόκρισιν, ἀλλὰ καὶ ἡ προσφορὰ τῆς χειρὸς του ἔγεινε δεκτὴ διότι ἡ νέα οὗτ' αὐστηρὸν τινα θεῖον, οὗτ' ὄχληρὸν τὴν ἐπίτροπον, οὗτ' ἀπατέρους κἄν συγγενεῖς ἢ ἄλλον τινὰ εἶχε διὰ νὰ συμβουλευθῇ. Ἐνῆλιξ καὶ ὑρπανῆ πρό πολλῶν ἐτῶν οὔσα ἔζη ἡσύχως μὲ μικρὸν τι εἰσόδημα περιουσίας τὴν ὁποίαν, καθὼς ἐκείνη ἔλεγε, τῆς εἶχεν ἀφήσει ὁ πατὴρ τῆς ὡς κληρονομίαν.

Ἐνῶ δ' ἐγένετο ἡ περὶ τοῦ γάμου διαπραγματεύσεις, μητέρες μὲν ἀφ' ἐνός ἔχουσαι θυγατέρας πρὸς ὑπανδρείαν, τσσαρακονταετῆ δ' ἀφ' ἑτέρου κοράσια καὶ πολυπράγμονες φίλοι, ἀπαντῶμενοι πάντοτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐνήργησαν τὸ κατὰ δύναμιν, θέλοντες νὰ ἐμποδίσωσι τὸν προκειμένον γάμον. Πολλάκις εἶχον ἐκ τοῦ πλαγίου παρατηρήσει εἰς τὸν ἀξιοματικὸν μας ὅτι ἤθελεν εἰσθαι καλόν, πρὶν νυμφευθῆ, νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μετὰ τὸν θάνατον του ζῆς τῆς νέας· γρᾶτα δὲ τις Βαρονίς, εἶχε κακοήτως διαδώσει ὅτι ἡ δεσποινὶς Σαμβερῆ ἔφερε πάντοτε φορέματα μέχρι τοῦ πώγωνος διὰ νὰ κρύπτῃ ἀσθένειάν τινα τοῦ ἔργματος, καὶ φθινερὸς τις ἄλλος εἶχεν ἀποκαλύψει ὡς μυστικώτατον ὅτι ἦτο χήρα καὶ δὲν μετεχειρίζετο τὸ ἀληθινόν της ὄνομα. Ὁ Ἐδουάρδος ἐγέλα δι' ὅλα ταῦτα τὰ ἀδόμηνα, καὶ ἡγάπα μάλιστα περισσώτερον τὴν μνηστῆν του ἕνεκα τοῦ φθόνου τὸν ὁποῖον διήγειρεν ὁ γάμος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσει. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι πολλάκις ἐπεθύμησε σαφεστέραν, ἀπὸ μέρους αὐτῆς, ἐξήγησιν ὡς πρὸς τὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, συμβεβηκότα τῆς, καὶ συχνάκις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ζητήσῃ τὴν περὶ τούτου διασάφησιν, ἀλλ' ὁσάκις συνωμίλει μετ' αὐτῆς ἐλησμονεῖ τὴν ἀπόφασιν ταύτην βλέπων μάλιστα τὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς λάμπουσαν εἰλικρινεῖαν καὶ ἀθωότητα, ἐθεώρει τὴν ἐρώτησιν ὡς προσβολήν.

Ἐν συντόμῳ ὁ γάμος τῶν δύο ἑραστῶν ἐτελέσθη κατὰ τὴν εἰς τὴν ἐναρξίν τῆς παρουσίας

διηγήσεως μνημονοῦνθῆσαν ἡμέραν, καὶ ὁ Ἐδουάρδος, ἀφοῦ πρῶτον ἐπροσκάλασεν εἰς πολυτελεστάτην τράπεζαν, ὅσους ἐνόμιζε φίλους του, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς νέας συζύγου του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς φρουρίον τι πλησίον τῶν Φοῦρν κείμενον καὶ ὑπὸ τινος θεῖου τοῦ ἐξουσιαζομένου, ἀποφασίσας νὰ διέλθῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰς Βρυξέλλας, τὸν Γάνδ, καὶ τοὺς Βρούζ. Φθάσαντες δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς Γάνδ, ἐξεπέευσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν κάτω χωρῶν, καὶ ἐπειδὴ ἡ τράπεζα ἦτο ἑτοιμος ἐκάθησαν ἅμα ἐξήλθον τῆς ἀμάξης. Οἱ παρακαθήμενοι ἦσαν μωζὴ με αὐτοὺς τριάκοντα περίπου, καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ ἔτρωγον οἱ νέοι ξένοι δὲν ἐπαρτηρήθησαν ὑπ' οὐδενὸς μὲ προσοχὴν. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἐδουάρδος, ἀφοῦ πρῶτον ἐπεριποίηθη τὴν σύζυγόν του, ἔλαλε φιλοφρονητικῶς πως μὲ τὸν πλησιέστατον ὁμοτράπεζόν του, εἶδεν ὅτι κύριός τῆς, ἀντικρὺ αὐτοῦ καθήμενος, εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀποθέσει τὴν μαχαίροπερὸν ἐπὶ τῆς παρῳίδος του καὶ ἤτεινε προσηλωμένως τὴν κυρίαν Δουμά. Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφαντάσθη ὅτι δι' ὁμοιότητά τινα ἡ τυχαίως πως περιεργάζετο ταύτην ἀτόπως· ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα· τὸ βλέμμα τοῦ ἀγνώστου ἔμεινε προσηλωμένον ἐπὶ τῆς Μαρίας, το δ' αἶμα τοῦ νέου ἀξιοματικοῦ ἤρχισε νὰ τρέχῃ βιαϊότερον εἰς τὰς φλέβας του. Πᾶς ἄνθρωπος εἶνε ζηλότυπος, ὁ δ' ἀντιτείνων ἀπατάται ἢ ψεύδεται. Τὸ αἰσθημα, πιθανόν, τοῦ το παρέσυρε τὸν Ἐδουάρδον νὰ ἐρωτήσῃ ἀποτόμως τὸν ἀγνώστον. Γνωρίζετε τὴν κυρίαν; — Νομίζω βέβαια, ἀπεκρίθη οὗτος σοβαρῶς, ὅτι τὴν γνωρίζω. Ἡ ἀπάντησις αὕτη οὐδόλως ἡσύχασε τὸν σύζυγόν μας, καθὼς μάλιστα ὁ ἀδιάκριτος ξένος ἐξηκολούθει κατὰ κειρὸν νὰ ρίπτῃ παράδοξα ἐπὶ τῆς συζύγου του βέβηματα. Ὅθεν στενοχωρούμενος, ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ ἐρωτᾷ. Εἴθε βέβαιος, κύριε, τι εἴτετε τὴν κυρίαν ταύτην ἄλλοτε; — Τόσον βέβαιος ὅσον καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεώς μου. Σπανίως λησμονῶ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἀπαξ εἶδον. — Κι ποῦ τὴν ἐγνώρισατε; — Χάριτι. θεῖα ποτὲ δὲν τὴν ἐγνώρισα, ἀνέλαβεν ἐνθέρμως καὶ τρόπον τινὰ φρίττων ὁ ξένος. Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ἀπάντησις παρώργισε μὲν τὸν ἀξιοματικὸν ἡαγακάθη ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν ὀργὴν του ἐπειδὴ ἐσυλλογίσθη ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἤθελεν ἐπιτύχει τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου καὶ εἶπεν. — Ἡ ἐρώτησίς μου σὰς ἐνθύμησεν ἴσως δυσάρεστον τι· ἀλλὰ μὴ λείψετε διὰ τοῦτο νὰ μ' ἐξηγηθῆτε, ἂν εὐαρεστήθη. σαφέστερον. — Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ ἀγνώστος, εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξηγηθῶ, μολοντοῖ ἐπεθύμουν νὰ παύσωμεν τὴν περὶ τούτου συνομιλίαν. Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ὁ Ἐδουάρδος, μο-

λονότι μυρία αίσθήματα κατεσπάραττον τὴν ἀνύσυχον ψυχὴν του.

Ἀφοῦ δὲ κατ' ὀλίγον ἕκαστος ἀπεγευμάτισε καὶ πάντες ἀπεσύρθησαν, ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν σύζυγόν του ν' ἀναβῆ εἰς τὸ δῶμα καὶ μείνῃ ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐλεύσεώς του, αὐτὸς δὲ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθη ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος μετὰ τοῦ μυστηριώδους μόνον ὑποκειμένου.

Τώρα, κύριε, εἴμεθα μόνον καὶ περιμένω ἀνυπομένως νὰ μ' ἐξηγηθῆτε. Ὁ ξένος ἐσυλλογίσθη μίαν στιγμὴν, ἐπειτα ὡμίλησεν οὕτως. Νομίζω ὅτι σφάλω μεγάλως, θεραπεύων κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν περιέργειαν ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδον, καθύτι μάλιστα ἡ διήγησις τοῦ προκειμένου ἀνεκδότου προσβάλλει οὐδαιωδῶς τὴν τιμὴν τῆς πρὸ μικροῦ ἀποσυρθείσης κυρίας. Ὁ λόγος οὗτος ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον περισσοτέραν φρίκην παρ' ὅσην ὁ θάνατος αὐτὸς ἤθελε τοῦ προξενήσει. Αἱ ἀρτηρίαι τῶν κροτάφων του ἐκτύπων βιαίως, ἡ ἀναπνοὴ του ἦτο δύσκολος, ἡ ὠχρότης ἐκάλυπτε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του, καὶ μόλις μετὰ δυσκολίας ἔδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ τὰς λέξεις ταύτας. Ἐστάθητε ἴσως ἐραστής της; Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! ἐπανάλαβεν ὁ ἀγνώστος μὲ ἐπίσημόν τινα τρόπον. Ἐρωτικὴ μόνον ῥαδιουργία δὲν ἠθέλε μὲ θιάσει νὰ λαλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περὶ τῆς προκειμένης κυρίας. θέλω δὲ σὰς διηγηθῆ ἐν ὀλίγοις τὰ διατρέξαντα, διότι σὰς βλέπω λαμβάνοντα μέγα μέρος. Εἶχα πολυαγάπητόν τινα φίλον, ὀνομαζόμενον Βικτώριον Μαρσάλην· συναναστραφέντες δὲ εἶχομεν πρὸς ἀλλήλους ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην. Ἀναγκασθεὶς οὗτος πρὸς διευθέτησιν ἐμπορικῶν του τιμῶν ὑποθέσεων νὰ μεταβῆ εἰς Γενεύην, ἐσχετίσθη φαίνεται μὲ τὴν Ἀδελαΐδα Μοργάν, θυγατέρα ἑνὸς τῶν ἐκεῖ ἐμπόρων, ἧτις διὰ τῶν χαριέντων τρόπων καὶ τῆς ὠμοιότητός της. εἰλικυσε ἐντὸς ὀλίγου τὴν καρδίαν τοῦ νέου καὶ ἐνθουσιώδους φίλου μου, καὶ καθὼς ἐκεῖνος μ' ἐγραψεν συνεμερίσθη μετ' οὐ πολὺ καὶ τὸ πάθος του. Ἀργότερα ἔμαθον ὅτι κατὰ καλὴν ἢ κακὴν, ἂν θέλετε, τύχην, ὁ φίλος μου ἐδεβαίωθη ὅτι ἐκείνη τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐνόμιζε σταθερὰν καὶ ἀθῶαν εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀθετήσῃ τὰ ἱερώτερα της καθήκοντα. Ὁ Βικτώριος ἠθάρτην τὸσαῦτην ἀδημονίαν ὥτι ἐκυριεύθη ἀπὸ φλογερὸν πυρετὸν ὅστις τὸν ἠνάγκασε διὰ πολλὰς ἡμέρας νὰ μείνῃ κλινησῆς. Ἡσθάνετο μὲν ὅτι, καίτοι ὑποπεσοῦσα εἰς ἐγκλημα, ἀλλ' ἡ Ἀδελαΐς του ἦτο εἰσὶν ἀγαπητὴ, ἀφ' ἑτέρου ἡ τιμὴ ἀπῆτει νὰ τὴν λητμονήσῃ. Ὅσον μὲ κατεπαράχρησεν καρδίαν τῆς ἐγραψεν ὅτι, ἔνεκα τοῦ παραχθέντος ἐγκλήματος, ἀποκαθίστατο τοῦ λοιποῦ ἀδύνατος πᾶσα μεταξὺ αὐτῶν σχέσις. Μετὰ τοῦτο ἀ-

νεχώρησεν ἀμέσως διὰ τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἡ Ἀδελαΐς τὸν ἠκολούθησεν· παρεκάλεσεν, ὠρισθῆ, ἠπέλιπε διὰ νὰ καταπραῦνῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὸν νέον φίλον μου, ἀλλ' ὅλαι αὐταὶ αἱ προσπάθειαι ἀπέβησαν μάταιαι. Τελευταῖον ἔπαυσε νὰ τὸν βιάζῃ ὥστε νὰ τὴν νυμφευθῆ, καὶ δικαιοματικῶς ἀπήτησε μόνον τὴν φιλίαν του. Ὁ Βικτώριος, θεωρῶν τὴν ἀπόφασίν της ὡς μεγάλην πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν, ἐπεσκέφθη ὡς ἀπλοῦς φίλος διὰ τινὰς ἡμέρας τὴν ἄλλοτε ἐρωμένην του. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἡ ὑγεία τοῦ Βικτωρίου ἐχειροτέρευσεν, ἡ δὲ ἀδυναμία του κατ' ἡμέραν ἤϋξανε, χωρὶς ποσῶς αἱ προσπάθειαι τῆς δεσποινίδος Μοργάν νὰ δυνῆθῃσι νὰ ἐνισχύσωσι τὴν ὑγείαν του. Μ' ἐγραψε τότε, ἀλλὰ πολὺ ἄργά· ὁ θάνατος τὸν εἶχε πλησιάσει. Ἄμα λαβὼν τὴν ἐπιστολήν του, ἀνεχώρησα διὰ νὰ τὸν προφθάσω· ἀλλὰ φθάσας εἰς τὴν Διπύνην, ὅπου εἶχε προσωρινῶς μείνει, εὗρεν αὐτὸν ἡλευθερωμένον ἀπὸ τὰ δεινὰ του.

Καταπληχθεὶς ἀπὸ τῶν ἐξαφικόν τουτον θανάτων ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἡλικίας καὶ τακτικωτάτης διαγωγῆς, ἐνήργησα νὰ γείνῃ ἀνατομία τοῦ νεκροῦ· μεγάλη δὲ φρίκη μὲ κατέλαβεν ὅταν μ' εἰδοποίησαν ὅτι ὅλα τὰ τεκμήρια συνέτρεχον εἰς τὸ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει διὰ δηλητηρίου. Ἐπειδὴ δὲ ἔμόνος ἀνθρώπος ὅστις τὸν εἶχεν ἀδιακόπως περιποιηθῆ κατὰ τὴν βραχείαν αὐτοῦ ἀσθένειαν ἦτο ἡ Ἀδελαΐς Μοργάν, ἠγέρθησεν διὰ τοῦτο κατ' αὐτῆς ὑπόνοιαι, ἔνεκα τῶν ὁποίων φυλακισθεῖσιν ἐφέρθη εἰς ἀνάκρισιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως τότε ἐπιτηδείως ἠρνήθη τὴν κατηγορίαν της, ὥστε ἴσως ἴσως οὐτ' εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἠθέλε κἄν παραπεμφθῆ, ἐναντίον τῆς γενικῆς καὶ ἰσχυρᾶς περὶ τούτου προλήψεως, ἂν ἡ ἀνάκρισις δὲν ἀνεκάλυπτε πλαστήν τινα διαθήκην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκείνη ἐγκαθίστατο καθολικὴ τοῦ φίλου μου κληρονόμος. Ἀποδειχθείσης δ' ἐνταῦθα τῆς ἐνοχῆς της, κατεδικάσθη εἰς πολλῶν ἐτῶν δεσμὰ καὶ εἰς τὸν στιγματισμόν. Ἐγὼ παρευρέθη, ἐκτελουμένης τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ φοβερὸν πῆγμα, καὶ δὲν θέλω ποτὲ λησμονήσῃ τοὺς καταικίους καὶ ὠραίους προσωπικούς χαρακτῆρας της, οἵτινες ὅμως ἔφερον τὰ ἔχνη τῆς βαθυτέρας τοῦ συνειδότητος τύψεως. Φαντασθῆτε λοιπὸν ὁποῖος θαυμασμὸς ἔπρεπε σήμερον ἀμέσως νὰ μὲ κυριεύσῃ ὅταν εἶδα αὐτὴν τὴν ἴδιαν γυναῖκα, ἧτις ἐδολοφόνησε τὸν καλλίτερον φίλον μου, καθημένην εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον σας.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του μὲ βλέμμα πλήρες φρίκης, ἐπλησίασε τὸν διηγηθέντα καὶ μὲ νεκρικὴν φωνὴν τοῦ εἶπε. Τί γὰρ ἰμοιότης σὲ ἠπάτησεν· ἡ κυρία αὕτη οὔτε Μοργάν, οὔτε Ἀδελαΐς ὀνομάζεται· ὅθεν ὁμολογῆ-

σον τὴν ἀπάτην σου, ἄλλως θέλει ὑποστῆ τὰς φρικτὰς συνεπειὰς τῶν λόγων σου.

— Μὰ τὸν παντοδύναμον Θεόν, εἶπα τὴν ἀλήθειαν! ἀλλὰ διατί τόσον πολὺ ταραττεσαι ὠχρίας καὶ συγχρόνως ἐρυθρίας;

— Δυστυχῆς! μείν' ἐδῶ πέντε λεπτά, καὶ ὅλα ταῦτα ἀμέσως γὰ μανθάνεις. Λέγων οὕτως ὁ Ἐδουάρδος ὤρμησεν ἔξω τοῦ κοιτῶνος ἀφίπων τὸν ἀγνώστον εἰς μεγάλην ἀπορίαν διατί τόσον πολὺ ἐνδιεφέρετο ὁ ἀξιωματικὸς ὑπὲρ μιᾶς ὠραίας μὲν ἐκ φύσεως γυναικός, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἦτο μοναδικῶς βδελυρά.

ΚΕΦ. Β'.

Ὅλιγα λεπτά εἶχον μόλις διατρέξει ὅταν ὑπὲρ τῆς τις ἐπροσκάλεσε τὸν κύριον Δοῦκλον, (οὕτως ὀνομάζετο ὁ ξένος) ν' ἀναβῆ εἰς τὸ δῶμα τοῦ κ. Ἐδουάρδου Δουμά. Δεχθεὶς ἐκεῖνος τὴν πρόσκλησιν, ἐμβῆκε γαληνιαῶς ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης ὅπου ἐκάθητο ὁ εἰς ὃν εἶχε πρὸ μικροῦ διηγηθῆ τὸ τραγικὸν του ἐπεισόδιον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφαίνετο ἀπλωμένον ἐπὶ τινῶν πραγμάτων ἐν ρινόμακτρον, πρὸς δὲ τούτοις ἦσαν ἐπ' αὐτῆς ἐν φύλλον χαρτίου μὲ ὑγροῦς ἔτι χαρακτῆρας, ἐν μελανοδοχείον, μερικὰ κοινύλια ἐν ἀνοικτῶν χαρτοφυλάκιον· ἐπιστολαὶ δὲ τινες, ἀτάκτως ἐρριμέναι, ἦσαν εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς τραπέζης μέρος.

Ὁ Ἐδουάρδος ἐδειξεν ἐν κάθισμα εἰς τὸν ξένον, ἠγέρθη, ἔκλεισε καλὰ τὴν θύραν καὶ ἔβαλε τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θηλάκιον του. Ἀκολουθῶς προσπαθῆσας νὰ φανῆ μὲ κρῦον αἶμα καὶ σηκῶν τὸ ρινόμακτρον ὅπου ἐκάλυπτε δύο πιστόλια, εἶπε βραδέως. Κύριε, εἶνε ἰνάγκη ὥστε εἰς ἐκ τῶν δύο μας νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνος πλέον τούτου, καθότι τὸ πρόσωπον περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ἐλάλησατε εἶνε ἡ σύζυγός μου. Ἄν μὲν μὲ ἠπατήσατε, θέλετε διὰ τοῦτο μὲ τὸ αἷμά σας ἀπολογηθῆ! ἂν ἀπ' ἐναντίας (καὶ ἐδῶ ἡ φωνὴ του ἐξησθένησε καὶ ἔλαβε πένθιμόν τινα ἦχον) ἀληθῶς ἐλάλησατε, ὁμνύω εἰς τὴν τιμὴν μου ὅτι τὸ παραμικρὸν δὲν θέλω σὰς βλάψῃ. Εἶνε περιττὸν ν' ἀπομακρυνθῆτε καὶ νὰ λαλήσητε, καθότι εἰς μίαν στιγμὴν θέλει μόνη ἀποφασίσει περὶ τῆς τύχης της. Ταῦτα εἰπὼν, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπροχώρησεν εἰς μίαν θύραν, ἧτις ἐσυγκοινωνοῦσε μὲ πλησίον τινὰ κοιτῶνα, τὴν ἠνοῖξε καὶ ἐξαγαγὼν ἐκείθεν τὴν νέαν του σύζυγον, ἐκπλαγέσεν εἰς τὸ φέρισμον καὶ τοὺς τρόπους τοῦ συζύγου της, εἶπε· Κυρία, σὰς προσκαλῶ νὰ ἔσκεπάσετε ἀμέσως τοὺς ὄμους σας! Ἡ γυνὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀπνηθύνετο ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ὁμιλία, εἶπε ἔνεκα τῆς ἐκστίσεώς της, εἶτε διότι ἦτο πεπεισμένη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος

τος τοιοῦτου ζητήματος, ὠχρίασεν, ἐκλονίσθη καὶ ἐδοκίμασε νὰ ψελλίσῃ λόγους ἀπροσπέρας, παραφροσύνης, παραδόξου προτάσεως.

— Σιωπὴ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐδουάρδος μὲ φοβερὰν φωνήν, δὲν θέλει ποσῶς ὑπεκφύγει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θελήσεώς μου.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι, δὲν πρέπει εἰς αὐτὴν νὰ ὑποταχθῶ, ἀνέλαβεν ἐκείνη ἱκετευτικῶς.

— Καλὰ, θέλω λοιπὸν μόνος σαφηνίσῃ τὰς ὑποψίας μου· ἐβρύχησεν ὁ νέος, καὶ μὲ μανιώδη χεῖρα ἔσχισας τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτος τῆς Μαρίας, ἐγύμνωσε τοὺς ὄμους της.

Ἐν βλέμμα μόνον ἐφθασε, καθότι ἡ τρομερὰ οὐλὴ πολὺ καθαρά ἐφαίνετο. Ἡ χεὶρ τοῦ δημίου εἶχε μολύνει ἐκείνους τοὺς λευκοτάτους ὄμους καὶ εἶχεν ἐκεῖ χαραῖζει τὴν αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἐγκλήματος.

Εἰς τὴν θεάν ταύτην ὁ Ἐδουάρδος ἐφάνη ὅτι ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ γαλήνην. Ἐβγάλεν ἀπὸ τὸ θηλάκιον του τὴν κλεῖδα τῆς θύρας, καὶ ἐγχειρίζων αὐτὴν εἰς τὸν θεατὴν τῆς σκηνῆς, φύγε ταχέως! τοῦ εἶπε, πρὶν ἢ λύσσα μὲ παρωξύνῃ ὥστε νὰ σοῦ κλείσω διὰ παντός τὸ σῶμα. Κάλλιον ἴσως θὰ ἦτο τοῦτο, καθότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠθέλα σ' ἐμποδίσει νὰ ἐπαναλάβῃς ἄλλοτε ταύτην τὴν πλήρη αἴσχος καὶ ἐγκλημάτων ἱστορίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπαξ σοῦ ἔδωκα τὸν λόγον μου, δὲν ἐπιθυμῶ, οὐδ' εἰς τὸν ἀφανισμόν μου αὐτόν, νὰ τὸν παραβιάσω. Ἄπελθε τ' ὀλιγορότερον, διότι ἄλλως θέλεις γείνει μάρτυς αὐστηρᾶς μὲν, ἀλλὰ σκληρᾶς δικαιοσύνης. Εἶν' ἀνωφελὲς νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ κ. Δοῦκλος ἐξῆλθε καὶ ἔδραμε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπληγισμένης πράξεως, τὴν ὁποίαν οἱ ἀόριστοι τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ λόγοι ἠπέλιον. Ἄμα δὲ κατέβη τὴν κλίμακα, κρότος πιστολίου προσέβαλε τὴν ἀκοὴν του, καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ φωνάξῃ ὥστε νὰ σπεύσωσιν ὑπέρταται, δεῦτερος κρότος ἠκούσθη· σῶμά δέ τι, βαρέως καταπεσόν, ἐκλονίσσε τῆς κιγκλίδας τῆς κλίμακος ὅπου αὐτὸς ἐστηρίζετο.

Τὸν περιεκύκλωσαν ἀμέσως πολλοὶ περιέργοι ἀνθρώποι, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου. Μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν τοὺς ἔκαε σημειῶν ν' ἀναβῶσιν.

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ εὐρέθησαν ὅλοι ἐπάνω. εἰσῆλθον εἰς τὸ δῶμα ὅθεν ἐξῆλθον οἱ κοῦτοι τῶν πιστολίων καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ἐκεῖθεν ἐξερχόμενος καπνὸς τοὺς ἔδειξεν. Ἡ νέα αἱματωμένη, καὶ τὸ στήθος ἔχουσα μὲ βολὴν διαπερασμένην, ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁ Ἐδουάρδος δὲ εἶχε φέρει τὸ ὄπλον εἰς τὸ στόμα, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχε συντρίψει τὴν κεφαλὴν του.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜ. ΕΟΡΤΑΙ

·Η δημιουργία νέου ·Ελβετικού Πανεπιστημίου.

Μετά βίον 364 ενιαυτὸν ἡ Ἀκαδημία τῆς πολυθελγήτρου πόλεως Λωζάνης, τῆς ἐγειρομένης ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς λίμνης Λεμάν καὶ φιλοξενούσης ἀπειροπληθεῖς ἐτησίως ξένους, ὀρμωμένους πρὸς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐν αὐτῇ ἰατρικῆς Σχολῆς προήγετο πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς Πανεπιστήμιον. Συνεκάλει δὲ τὰ Πανεπιστήμια ἀμφοτέρων τῶν κόσμων, ἵνα χαιρετίσωσι τὴν νέαν πανεπιστημιακὴν τῆς περιωπῆν καὶ ἠτοίμαζεν ἑορτάς πρὸς τιμὴν τῶν πρέσβων τῶν Ἀκαδημαϊκῶν συγκλήτων καὶ τῶν ἀπεσταλμένων τῶν φοιτητῶν.

·Η Ἑλβετία ἀριθμεῖ ἕκτοτε ἐν ἐπὶ πλέον Πανεπιστήμιον καὶ αἱ alma mater τῆς Γενεύης, τῆς Βάλης, τῆς Βέρνης καὶ τῆς Ζυρίχης ἔχουσιν ἕκτοτε ἐν τῷ ἠθικῷ προσώπῳ τῆς ἀρτιγεννήτου ἐν Λωζάνῃ alma mater νέαν συναγωνίστριαν. Πέντε Πανεπιστήμια διὰ τὴν μικρὰν Ἑλβετίαν ἴσως ἤθελε φανῆ ὑπερβολικὴ πολυτέλεια εἰς τοὺς δυσμενῆς ἔχοντας πρὸς τὰ τοιαῦτα κέντρα. Ἄλλ' ἂν νομίζωσιν οἱ θιασῶται τῆς συγκεντρώσεως, ὅτι διὰ τῆς ἰδρύσεως νέου πανεπιστημίου διασπῶνται ἐπιζημίως οἱ πνευματικοὶ πόροι καὶ αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις τῆς πολιτείας. Μάταιοι φόβοι! Ἐκάστη τῶν ἐστιῶν τούτων ἔχει ἴδιον λόγον τοῦ εἶναι, ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς, κατὰ τὸ μᾶλλον δ' ἢ ἦττον καὶ ἐνδοξον παρελθόν. Ἐκαστὸν τῶν Ἑλβετικῶν πανεπιστημίων προσφέρει εἰδικὰς καὶ ἀναντικαταστάτους ὑπηρεσίας ἐν τῇ περιφερείᾳ, ἐν ἣ ἑδρεύει καὶ συμβάλλεται εἰς τὴν διατήρησιν παραδόσεων, ἃς οἱ Ἑλβετοὶ πατριῶται ποιοῦνται περὶ πολλοῦ.

Πᾶσαι αἱ χώραι, μεγάλαι τε καὶ μικραὶ, ἕκτος μόνῃς τῆς Ἑλλάδος, ἧτις ἀπαξιοῦσι τοιαύτας πνευματικὰς ἐκδηλώσεις, ἀ-

γνωστον διατὶ, ἀπεδέχθησαν ἄσμεναι τὴν πρόσκλησιν καὶ συμμετέσχον φιλοφρόνως τῶν ἑορτῶν τῆς Λωζάνης, οἱ μὲν καθηγηταὶ τῶν ἀπανταχοῦ πανεπιστημίων ἀποστείλαντες ἀντιπροσώπους ἐξ ἑαυτῶν, σπουδαστὰς δὲ τὰ σωματεῖα τῶν σπουδαστῶν. Τὰ σωματεῖα τῶν σπουδαστῶν, ἰδιαίτατα πάντων δὲ τὰ Γερμανικὰ φέρουσι τὰς πολυχρούς αὐτῶν στολάς. οἱ Ἀγγλοὶ τὸν καλογηρικὸν αὐτῶν ἐπενδύτην μὲ τὸν τετράγωνον πῖλόν των, οἱ Γάλλοι τὴν στερεότυπον βελάδαν. Ἡ ποικιλία τῆς περιβολῆς, ἡ ποικιλία τῶν καλυμμάτων τῆς κεφαλῆς, τὰ ἐθνικὰ σήματα τῶν ξένων καὶ αἰ ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν τῆς πόλεως σημαῖαι, ὁ συνωτισμὸς τοσούτων φυσιογνωμιῶν καὶ ἡ ἀνάμικτος συρροὴ νέων, ἀνδρῶν καὶ γερόντων ἀποτελεῖ θέαμα ἐκ τῶν μάλιστα γραφικῶν.

·Ο φιλέορτος οὗτος κόσμος, ὁ συνερσ χόμενος ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ ὀρίζοντος ἄκρων, συντάσσεται ἐν πομπῇ καθ' ὠρισμένην ὥραν, οἱ ἄνδρες ἐκάστης πατρίδος βαδίζουσι χωριστὰ, τῶν μὲν ἐπομένων τοῖς δὲ, καθ' ἣν προσήκει ἐκάστῳ τάξιν, ὄχι κατὰ τὴν τάξιν, ἣν προδίδει ἡ ἰσχύς τῆς οἰκείας ἐκάστων κυβερνήσεως, διότι ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν οὔτε μεγάλαι δυνάμεις ὑπάρχουσι οὔτε μικραὶ, οὔτε πτωχὰ οὔτε πλούτεια ἄλλ' ἅπασαι τυγχάνουσιν ἴσαι καὶ τὸ ἀλφάβητον εἶναι ὁ μόνος κοσμητῶν τῶν πανεπιστημιακῶν παρατάξεων καὶ θεωριῶν.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν, ἡ ἐπισημότης ἐληξεν· ἡ παράταξις διαλύεται τότε αἱ ἐθνικότητες συγχέονται, αἱ φυλετικαὶ ἕριδες λησμονοῦνται, τὸ μεταξὺ καθηγητοῦ καὶ φοιτητοῦ κενὸν χάσμα ἀφανίζεται καὶ ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας ἐκάστου γεννᾶται βαθεῖα συναίσθησις τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης. Τὸ ἐσπέρας παρατίθενται τράπεζαι καὶ καλύπτουσιν αὐτὰς φιλόκαλοι χεῖρες δι' ἀνθῶν καὶ ὀπωρῶν, δ' ἀριστουργημάτων δοκίμου μαγειρικῆς τέχνης καὶ διὰ φιαλῶν οἴνων εὐόσμων. Οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ξένων ἀποστολῶν καθέζονται πρὸ τῆς ἐπιτίμου τραπέζης, οἱ δὲ λοιποὶ ἐντόπιοι τε καὶ ξένοι παρακάθηται ἀνα-

μίξ. Μετὰ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τὸ πολὺ φαγητὸν δεν δύναται τις οὔτε μὲ τὸν ἑαυτὸν του πλέον νὰ συνεννοηθῇ· οἱ μουσικοὶ παιᾶνες οὖς ἀνακρούουσι παρισάμενοι φιλαρμονικοὶ ὄμιλοι, οἱ ἐκ τῆς ἐκπωματώσεως τῶν φιαλῶν κρότοι, ὁ ἐκ τοσούτων γλωσσῶν βαβηλωνικὸς θόρυβος, ἡ ἐνθουσιώδης διάχυσις τοσούτων νέων καρδιῶν, ἃς ἐκβαλκεύει ὁ ῥέων οἶνος καὶ ἡ μεθύσκουσα ἰδανικότης, ἐκκωφεύουσι τοὺς συνδαιτυμόνας. Πρέπει τις νὰ ἐγένετο μάρτυς αὐτόπτης καὶ πρὸ πάντων αὐτήκοος τοιούτων εὐωχιῶν, ὡς ἡμεῖς, ἵνα δύναται νὰ ἔχη ἀκριβῆ ἔννοιαν τοῦ τελουμένου ἐν αὐταῖς μυστηρίου. Ἄλλως δὲ αἱ ἐπίσημαι αὐταὶ συνελύσεις τυγχάνουσι πάντοτε σχεδὸν ὅμοιοι καὶ δύναται λακωνικώτατα νὰ συγκριθῶσι διὰ τῆς χαρακτηριστικωτάτης καὶ κλασικῆς ἐκφράσεως τοῦ λατίνου Βάχχου *Potenler potatum est.*

Ἄλλ' αἱ ἡμέραι τῶν ἑορτῶν διαρρέουσι τὸ πρόγραμμα ἔχει ἤδη ἐκτελεσθῆ κατὰ τέσσαρα τοῦλάχιστον πέμπτα· ἡ ὥρα τῆς ἀπελεύσεως καὶ τοῦ χωρισμοῦ ἐγγύς. Ξένοι τότε καὶ ξενίζοντες συνέρχονται ἐν αἰθούσῃ κεκοσμημένῃ διὰ τῶν σημαῶν πάντων τῶν ἐκεῖ ἀντιπροσωπευμένων ἐθνῶν. Αἱ συνδιαλέξεις καταπαύουσιν αἴφνης καὶ διαχύνεται βαθεῖα σιγή. Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐντοπίων σπουδαστῶν προσφωνεῖ τοὺς ξένους· ἐκάστη δὲ τῶν πρεσβειῶν ἀντιπροσφωνεῖ διὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ ῥητορὸς τῆς, ὅστις διερμηνεύει τὴν ἀγάπην τῶν συντρόφων του, ἐν ὀνόματι, τῶν ὁποίων λαλεῖ πρὸς τοὺς προσκαλέσαντας αὐτοὺς ἀκαδημαϊκοὺς συμπολίτας, ἐκφράζει τὸ σέβας, ὅπερ τρέφουσι πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἴστιν των πρὸς τὰ εὐεργετήματά τῆς καὶ πρὸς τὴν εἰρηνοποιὸν δυνάμιν τῆς. Προσπαθεῖ δὲ νὰ ὑποδείξῃ καὶ εἰδικούς τινες δεσμούς — οἵτινες ρητέον ἐν παρόδῳ, ἀνυπαρκτοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον — συνδέοντας τὴν πατρίδα του πρὸς τὴν πατρίδα τῶν ξενιζόντων, ἧτις δῆθεν ἔχει πλείονας τίτλους νὰ ἀγαπᾶται ὑπ' αὐτῶν πλέον ἢ παρὰ πάντων τῶν ἄλλων.

Κατὰ τὰς ἑορτάς τῆς Λωζάνης ἠκούσθησαν πᾶσαι σχεδὸν αἱ φωναὶ ἐκ Γαλ-

λίας εἶχον προσέλθῃ ἑπτὰ πρεσβεῖαι, ἡ Γερμανία εἶχε στείλει εἴκοσι σπουδαστὰς ἀντιπροσωπεύετο ἐπίσης ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ὀλλανδία, ἡ Ἰρλανδία, ἡ Ρουμανία κλλ. Ἐκαστος τῶν ρητόρων ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ἰδιώματι ἢ ἄλλως Λατινισί, ἢ τέλος ἐν τῇ Γαλλικῇ ἀλλὰ μὲ ξενότροπον προφορὰν ἀπήγγειλε λόγον νεότητος, ἀδελφότητος, πίστεως ἐν τῷ μέλλοντι. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐθνικότης καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διεκρίνοντο διὰ τῆς ἀπουσίας αὐτῶν.

Καὶ αἱ πρεσβεῖαι κατέλιπον τὴν γραφικὴν πόλιν, ἀποφέροντα ὑγιᾶ καὶ ἀρίστην ἐντύπωσιν περὶ τῆς εἰλικρινείας καὶ ἀρρενωπότητος τῶν ἐλβετῶν σπουδαστῶν. Οἱ δὲ πρέσβεις καθηγηταὶ ἀπερχόμενοι καὶ αὐτοὶ ἠυχήθησαν βέβια εἰς τὸ μικρὸν καὶ εὐάρετον ἔθνος, ὅπερ ἔθηκεν ὁ θεὸς ἐπὶ τοῦ παρὰ τὰς ἄλπεις ζαυροδρομίου τῶν λαῶν, ἵνα κάλλιον παρακωλύῃ τὰς λυσσαλέας αὐτῶν συρράξεις, καὶ ἠυχήθησαν ἡμέρας ἐπιστημονικῆς ἀκμῆς καὶ εὐκλείας εἰς τὸ νέον Πανεπιστήμιον. Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λωζάνης γεννᾶται ἐπὶ ἐλευθέρου ἐδάφους, ἡ δὲ ἐλευθερία εἶναι τῆς ἐπιτυχίας ὁ πρῶτος ὄρος καὶ ἡ πρώτη συνθήκη. Ἡ δημιουργία νέου Πανεπιστημίου δέον νὰ χαιρετίζεται πάντοτε ὡς ἀγαθὸς οἰωνός. Ὅσω πλείονα ὑπάρχουσι Πανεπιστήμια, τοσούτω μείζων ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἀμιλλα τοσούτω μείζων ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἀνταγωνισμός. Ἐπομένως τοσούτω μᾶλλον αὐξάνει ἡ διανοητικὴ παραγωγὴ καὶ τοσούτω ἡ πνευματικὴ καλλιέργεια γίνεται βαθυτέρα.

Μία εἰσέτι λέξις περὶ τῶν Πανεπιστημιακῶν ἑορτῶν, ἑορτῶν ἐν μέρει ἀρχαϊκῶν καὶ ἐν μέρει νέων, καθ' ἃς τὸ πνεῦμα διὰ μέσου τῆς ἀπόψεως τοῦ μακραίωνος παρελθόντος καὶ τῆς ἐλπίδος μέλλοντος οὐχ ἦττον μακροῦ ὑφίσταται δονήσεις ἰσχυράς ἅμα τε καὶ ἠδέας. Ὑπάρχει ὠφέλεια κηρύττει πάντοτε ὁ *Lavisso* νὰ πολλαπλασιάζονται αἱ σύνοδοι αὐταί, ἃς ὁ διακεκριμένος οὗτος ἱστορικὸς προσομοιάζει πρὸς τὰς ἀρχαίας τῶν ἀρχιερέων συνόδους. Διακριτέον ὅμως ὅμως ταύτας ἐκείνων ἐπιμελῶς, διότι οὔτε καταδικάζουσιν ἐπὶ αἰρετικότητι, οὔτε συγχέουσι

τάς έκκρεμείς ὑποθέσεις. Ἄλλα καὶ ἐὰν ἦσαν ἀνωφελεῖς προστίθησαν οὐδὲν ἄλλο καὶ τότε πρέπει νὰ πολλαπλασιασθῶσι, διότι εἶναι ἔορται καὶ τερπναὶ μάλιστα· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνωφελεῖς. Συντηροῦσι παρὰ τῆς ἰδέας τοῦ ὀλιγοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἐκδηλουμένης διὰ τῶν συνεδρίων, τῶν σιδηροδρομικῶν τηλεγραφικῶν, ποινικῶν, οικονομικῶν, τὴν ἰδέαν τοῦ καθαρῶς πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν συνδιὰλλάττουσι μὲν τοὺς ἀνθρώπους, ὑπομνήσκουσιν ὁμῶς αὐτοῖς ὅτι εἶνε ἀνθρωποὶ καὶ τί ἐστὶν ἀνθρωπος. Δὲν ἐξαλείφουσι τὰς ἐθνικὰς διαφορὰς, οὐδὲ τὸν ἀνταγωνισμὸν μεταξὺ τῶν λαῶν, ἀλλὰ καλοῦσι τὸ πνεῦμα ἐκάστου λαοῦ νὰ γένηται κρεῖττον ἐαυτοῦ καὶ τὸν ἀνταγωνισμὸν μεταξὺ πανεπιστημίων πρὸς ἄλλους προδήλως σκοποῦς καὶ ἄλλα ἀποτελέσματα ἢ ἐκεῖνα, εἰς ἃ ὁδηγεῖ ἡ ἀμιλλα ἢ μεταξὺ τῶν ὀπλοστασίων.

Γεώργιος Ν. Καλλισπέρης

ΕΚΔΙΚΗΕΙ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Νέος ποιητὴς ἐν Λονδίῳ ὀνόματι Shfey ἐπαρουσίασεν ἐξ ἐκδότων τινὰ τῆς πόλεως πολυσέλιδον χειρόγραφον καὶ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἐλάμβανε τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν, ὅτι ὁ βιβλιοπώλης δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον. Κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἐπίσκεψιν ὁ ποιητὴς ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι τὴν 27 Σεπτεμβρίου θέλει ληφθῆ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις. Ὅτε δὲ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν μὲ πάλλουςαν καρδίαν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐκδότου νέα πάλιν τῷ ἐτάχθη προθεσμία. — Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐκάθητο ὁ ἐκδότης ἡσύχως ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ ποιητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ δύο φίλων του, καὶ ἐνῶ οἱ δύο ὀπάδοι ἔδσαν σφιγκτῶς ἐπὶ τοῦ σκαμνίου του τὸν βιβλιοπώλην, ὁ ποιητὴς τῷ ἀνέγνωσε τὸ ποίημά του ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου. Ἐνοεῖται ὅτι μετὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο οὐδὲ λόγος ὑπῆρχε πλέον περὶ παραδοχῆς τοῦ χειρογράφου.

ΜΗ ΑΠΕΛΠΙΖΕΣΑΙ!

Δακρύσατε εὐγενεῖς ψυχαί, κλαύσατε καὶ
[γὰ μὲνα
Γιατ' ὡς πουλάκι ἔρημο σ' τὸν κόσμον θά
[φάνῳ
Δὲν ἔχω μᾶνα σήμερα, ἐπέταξε σ' τὰ ξένα,
Κι' ἄνευ προστάτ' εὐρίσκομαι, πτωχὸ καὶ
[ὄρφανό!..

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, παιδί· παῦσε τοῦ νὰ
[δακρύζης
Γιατ' ἂν πτωχὸ καὶ ἔρημο σ' τὸν κόσμον
[θὰ φανῆς
Εἶν' ὁ Θεὸς προστάτης σου, κι' ἂν εἰς αὐτὸν
[ἐλπίζεις,
Θά' λθῆ μὲν μὲρα τέκνον μου, ποῦ μέγας
[θὰ γενῆς

Ἐν Ἀθήναις τῆ 2α Αὐγούστου 1897

Νικολ. Ἰωαννίδης.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ πράγματα καθ' ἑαυτὰ δὲν εἶνε τόσοσιν δυσεχερῆ· ὡς ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ δειλία ἡμῶν ποιοῦσιν αὐτὰ τοιαῦτα.

Ὅταν ἡ ἀντίστασις εἶνε ἀνωφελής, ἡ φρόνησις ὑποχωρεῖ, ἡ μωρία ματαιοπονεῖ, ἡ ἀδυναμία παραπονεῖται, ἡ χαμέρπεια κολακεύει, ἡ ὑπερηφάνεια ὑπομένει καὶ σιωπᾷ.

Εἰς μάτην τὸ τόξον μεταμελεῖται, ἀφοῦ ἤδη τὸ βέλος ἐπέταξε.

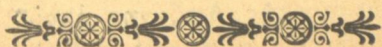
Ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ εἶνε ἥττον ἐπικίνδυνος τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἐκαστος τολμηρὸς ἀνθρωπος τηρεῖ τὴν ὑπόσχασίν του.

Αἱ πλείσται δυσχερεῖαι προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ ἡμισυ ἐπιλαμβάνομεθα τοῦ ἔργου.

Δι' ἕκαστον δικαίωμα ὑπάρχει καὶ καθήκον ἐκπλήρωσον πρότερον τὰ καθήκοντά σου, ἔπειτα δὲ ποιεῖ λόγον περὶ τῶν δικαιωμάτων σου.

Οὐδὲν δύναται νὰ βοηθήσῃ τὸν μὴ θέλοντα ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ βοηθηθῆ.

Ο ΦΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

(Διήγημα)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Διατί, πάτερ μου, νὰ ἐμμένῃς τόσοσιν εἰς τὰς φρικώδεις λεπτομερεῖας τῆς τύχης τὴν ὁποίαν θὰ ὑποστῶ;

— Διὰ νὰ σὲ διδάξω τὸ μέσον νὰ τὴν ἀποφύγῃς ἀνεύχου, καὶ νὰ ἐξαλείψῃς τὴν κληῖδα τὴν ὁποίαν διετύπωσες εἰς τὸ παράσημόν μας διὰ μόνῃς τῆς κατηγορίας τοῦ ἐγκλήματος διὰ τὸ ὁποῖον λέγεις σεαυτὸν ἀθῶν· τέλος πάντων διὰ νὰ σοῦ δείξω ἐπὶ τίνι τιμῇ δύνασαι νὰ ἀξιωθῆς τῆς εὐλογίας τοῦ πατρὸς σου. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐπροφέρθησαν μὲ τόνον σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον!

— Τελείωσε! τελείωσε! ἐκραύγασεν ὁ κόμης μετὰ σφοδρότητος, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν θῆλω πράξει ὅτι ἐπιθυμεῖς!

— Ἐλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκήσιος, ἀναγνωρίζω ἤδη ὅτι εἶσαι ἀξίος νὰ ἦσαι υἱός μου!

Καὶ ἐνηγαλίσθησαν ἀμοιβαίως. Μετὰ τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦτον, ὁ πατὴρ ἔδραμε βραδέως μικρὰν φιάλην ἀπὸ τὸ στήθος του καὶ τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Ἑρρίκον.

Μετὰ βιαίαν ἀντίστασιν εἰς ἑαυτὸν, εἶπε μὲ φωνὴν βραδεῖαν καὶ σχεδὸν νεκρικὴν. Τὸ ποτὸν τοῦτο εἶνε δηλητήριον θανατηφόρον. Ἐν ζήσῃ ἀκόμη δύο ὥρας, θέλεις ὑποστῆ ἄτιμον ποινήν, καὶ τὸ ὄνομά μας θέλει διὰ παντὸς στιγματισθῆ διὰ τῆς λαϊμοτόμου. Ἐν ἀποφύγῃς τὴν ἐκδικητικὴν χεῖρα τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἔσχατος βλαστὸς τῆς γενεᾶς μας θέλει τότε δώσει ἐκουσίως εἰς ἑαυτὸν θάνατον, ὁ δὲ δῆμιος δὲν θέλει βραχύνει τὰς ἡμέρας του. Ὁ Θεός, ὅστις γινώσκει τὴν καρδίαν μου, ὁ Θεὸς τὸ ἤξεορε πόσον σ' ἀγαπῶ, τί ὑπόφέρω διὰ σέ! ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπομείνω τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐρυθριῶ διὰ τὸν υἱόν μου! Λέγε τώρα, ἀποφασίζεις ὁ ἴδιος περὶ τῆς τύχης σου;

Καμμία ταραχὴ δὲν ἐφάνη εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ νέου, καὶ μὲ φωνὴν σταθερὰν ἀπήντησε·

— Σὲ καταλαμβάνω, καὶ μὲ μίαν μόνην συμφωνίαν θέλω συμμορφωθῆ μετὰ τὴν θέλησίν σου.

— Ποία εἶνε αὕτη;

— Συγχώρητέ με, εὐλόγησέ με, καὶ πίνω ἀμέσως τὸ δηλητήριον. Ὁ Θεὸς θέλει μοῦ συγχωρήσει βέβαια μίαν πράξιν τὴν ὁποίαν ἐπραξα, θέλων νὰ σώσω τὴν ὑπόληψιν ἐνὸς πατρὸς!

Ὁ Μαρκήσιος ἔτεινε ἀφοπτεράς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ γονυπετοῦς υἱοῦ του, ἐφάνη πρὸς στιγμὴν βεβουθισμένος εἰς βαθεῖαν δέησιν, ἔπειτα εἰ-

πε μὲ πνιγρὰν φωνήν· ἔσο εὐλογημένος, πολυ-ἀγάπητε υἱέ μου!... ἄξιε υἱέ μου... ἡ θυσία θέλει εἶσθαι πλήρης... ἐντὸς ὕλιγου θέλω ἐνωθῆ μαζὴ σου εἰς τὸν οὐρανόν! ἀλλ' ἀκουσον... ἔρχονται... διψῶσι τὸ αἷμά σου... Ἄν ἡμάρτησα, εἴθε ἐκεῖ ἐπάνω νὰ τύχω συγγνώμης καθὼς ἐγὼ σὲ συγχωρῶ!

Σφίγγων τότε ἄλλην μίαν φορὰν τὸν Ἑρρίκον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μὲ κίνησιν σπασμωδικήν, ἐρρίφθη μὲ ὀρμὴν ἐκτὸς τοῦ δεσμοτηρίου.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων ἐπληθύνετο.

— Ἐχεις δίκαιον, πάτερ μου, ἐκραύγασεν ὁ Ἑρρίκος. Θεέ, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα καὶ εὐλόγησον τὴν Ἀγνίαν.

Ὅταν ἡ θύρα ἠνοιχθῆ πάλιν, αὐτὸς εἶχε πῆσι μέχρι τρυγὸς τὸ περιεχόμενον τῆς μικρᾶς φιάλης. Στραφεὶς πρὸς τοὺς φύλακας οἵτινες ἐπληρουν τὸ δεσμοτήριον ἐμπρός, εἶπε ψυχρὰ, ἔτιμος εἶμαι! Καὶ ἡ συνοδία ἐγκατέλειπε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου κανεὶς δεσμώτης, ἐξελθὼν δὲν εἰσῆλθε ζῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ο ΦΟΝΕΥΣ

Πεντήκοντα βήματα μακρὰν τῆς ἀπὸ Ρώμης εἰς Νεάπολιν ἀγούσης λεωφόρου ὑπάρχει ἐν μικρῇ ξενοδοχεῖον, τέταρτον μόνον λεύγης ἀπέχον τῆς Νεαπόλεως. Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἔφερεν ἐπιγραφὴν «Ὁ Αὐτοκράτωρ» καὶ ἐσύχναζον εἰς αὐτὸ ἐπὶ Γάλλων οἱ πρώτιστοι Λαζαρόνοι τῶν πέρυξ μερῶν, καὶ οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἀγωγιατῶν ἐνῶ οὗτοι μετέβαινον ἀπὸ τῆς Νεαπόλεως εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν. Πολλὰ ἄτομα, φοροῦντα χωρικὰ ἐνδύματα, ἐμιγνύοντο μὲ τοὺς καταλύοντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ὑπῆρχεν ἰσχυρὰ ὑπόψις ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων εἶχον περισσέτερας πληροφορίας περὶ τῶν ληπτῶν οἵτινες κατερήμωναν τὴν γῶρην παρ' ὅσας περὶ αὐτῶν ἐδίδοσαν. Συνήρχοντο πρὸς τοὺς ἐκεῖ ἡ μονότονος αὐτοσχεδιάστρια, ἡ νέα κόρη ἥτις εἰσῆλθε εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ χορεύσῃ ἢ νὰ τραγουδήσῃ κατὰ τὰς διαθέσεις τοῦ ἀκρατηρίου οἱ περιπλανώμενοι μὲ τὰ πικρατηρητικὰ βλέμματα των, καὶ πλῆθος ἄλλων τοιαύτης τάξεως ὑποκειμένων. Κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος στιγμὴν ἡ εὐθυμία ἐβασίλευεν εἰς τὸ ταπεινὸν χαμόγειον τοῦ Αὐτοκράτορος. Δύο κομφοὶ ὁδηγοὶ ἀγωγιατῶν εἶχον λάβει ἀπὸ τῆς χειρὸς δύο ὠραίας χωρικὰς καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουσιν ἕνα συρτὸν, ὄχι πολὺ χαρίεντα, ἀλλὰ ζωηρὸν καὶ θερμὸν, ἐνῶ οἱ χονδροὶ δάκτυλοι γεωργοῦ τινος ἐπαιζον κιθάρον τι. Εἰς μίαν γωνίαν ἐκάθητο μερὶς τις χαρτοπαικτῶν, καὶ εἰς ἄλλην γωνίαν χωρικός τις

μέ ὄλην τὴν ἐνέργειαν τὴν ὅποιαν ἐμπνέει αὐτὴ ἢ ἐθνικὴ ὄντως διασκέδασαι, τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ παιγνιδίου τῆς Μόρας. Κατὰ κριρὸν ὁ χωρικὸς ἐφιλονεικεῖ, καθὼς συνήθως γίνεται τοῦτο, μὲ τὸν τυχερὸν ἀνταγωνιστὴν του, ἓνα τῶν καλλιτέρων πορθμέων τοῦ λιμένος τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ συντροφία τὴν ὅποιαν πρὸ ὀλίγου ἐπεριγράψαμεν ἤξηθη μετ' ὀλίγον διὰ τῆς ἀφίξεως ἀποσπάσματος τινος δικαστικῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ὠδοιπόρουσιν διὰ νὰ φθάσῃ καθὼς φέξει, εἰς τὴν πόλιν, ὥστε νὰ παρευρεθῶσι, καθὼς διετάχθησαν, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς τοῦ κόμπος Ἐρρίκου Δεζαμπιέρη.

Εἶχεν ἤδη σημάζει ἡ ἐνδεκάτη ὥρα· καὶ ἐν τοσοῦτῳ οἱ χορευταὶ ἐξηκολούθουν νὰ πηδῶσιν εὐθύμως, εἰς τοὺς οἰνοπότας ἐφαίνετο ὅτι ἤξανεν, ἢ δίσπα, καὶ οἱ χαρτοπαίκτηι ἐθερμαίνοντο πάσαν στιγμὴν περισσώτερον.

Οἱ στρατιωτικοὶ διηγούντο εἰς τὸν ξενοδόχον τὰς ἀνδραγαθίας των, ὅστις ἤκουε μὲ πολλὴν προσοχὴν ἢ καλὴ διάθεσιν ἐν ἐνὶ λόγῳ καὶ ἡ χαρὰ ἐπεκράτει εἰς ὅλους ἐντὸς τῆς ἀχυδοκαλύβης.

Τελευταῖον ὁ κόπος ἤχισε νὰ καταλαμβάνῃ ἕκαστον. Οἱ χορευταὶ εἶχον καθίσει, οἱ στρατιῶται ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσι, τὸ κιθάριον ἦτο ἀφῶνόν καὶ ὅλοι ἐκτὸς τῶν χαρτοπαικτῶν, ἦσαν ἐγγὺς νὰ χωρισθῶσιν. Ἐρὶς τις εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐγερθῆ μετὰ τοῦ χωρικοῦ καὶ τοῦ πορθμέως ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τὸν ὅποιον ἔρριψεν ὁ πρῶτος. Τὸ λεξικὸν ὀλοκλήρον τῶν νεαπολιτικῶν ὕδρων εἶχε τεθῆ ἐν χρήσει. Τῶν ἀπειλῶν, τῶν συνήθων χειρονομιῶν εἶχε γείνει χρῆσις καὶ, καθὼς συνήθως γίνεται, οἱ δύο ἀνταγωνισταί, ἀφοῦ ἐξήντησαν ὅλον τὸν θυμὸν των, ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσωσι πάλιν νὰ παίζωσιν, ὅταν ὁ πορθμέως, πλησιάζων εἰς τὸν κάτοικον τοῦ Ἀβρούζου εἶπε κατὰ τι εἰς τὸ ὅτιον. Μία μόνη λέξις ἠκούσθη ὑπὸ τῶν θεατῶν, ἡ λέξις λησταί, καὶ μετὰ ἐν δευτέρῳ λεπτόν, ὁ ἀνόητος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κτυπηθεὶς εἰς τὴν καρδίαν. Ἐκεῖνος ὅστις ἐφόρει ἐνδύματα χωρικοῦ εἶχε σύρει τὴν τῶν Ἀβρούζου ἐπρόφερε, με φωνὴν στενωρίας καὶ μάχαιράν του ἀπὸ τὴν ζώνην, καὶ τὴν εἶχεν ἐμπήξει μέχρι λαθῆς εἰς τὸ στῆθος τοῦ πορθμέως, ὅστις ἐκλονίσθη, ἀλλ' εὗρεν ἀκόμη ἀρκετὴν δύναμιν νὰ φωνάξῃ. Ναί! τὸ ἐπανκλαμβάνω, εἶπαι ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἐπρογράφη! Μόλις οἱ λόγοι οὗτος ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ καὶ ἔπεσε νεκρὸς, οἱ δὲ στρατιῶται εἶχον ἀμέσως συλλάβει τὸν φονέα ὅστις ἐφαίνετο ἡ τύχη καὶ ἀπαθής.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐβγάλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του γινώρισμά τι, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἔμεινεν ἢ παρμιμικρὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ θῦμα εἶχε εἶπει τὴν

ἀλήθειαν. Ὁ συλληφθεὶς μόνος ἐφαίνετο ἀπαθής· τελευταῖον ἐμειδίασε καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἥσυχον. Παιρητήσατε πᾶσαν ἄλλην ἐρευναν, ὁ δυστυχὴς οὗτος εἶπεν ἀλήθειαν. Εἴμισι ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Καίσαρος· ἀλλ' ἀδιάφορον· γνωρίζω ἐν μυστικόν τὸ ὅποιον θέλει μοῦ ἀποδώσει μετ' ὀλίγον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀμνηστίαν. Τί λέγω! καὶ τιμὰς ἀκόμη, ἂν θέλω! ἐν τοσοῦτῳ, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ σπεύσωμεν. Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν ἀρχηγόν σας.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ἀπηντησε γηραιὸς τι, λοχίας, τοῦ ὁποίου οἱ ψαροὶ μύστακες καὶ ὁ σταυρὸς τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς κρεμάμενος εἰς τὸ στῆθος του, ἐμαρτύρουν τὰς μακρὰς ἐκδουλεύσεις του, εἰπέ μου τί ἔχεις ν' ἀνακαλύψῃς;

— Ὅχι, ὄχι! εἰς τὸν ἀνώτερόν σου δύναμαι ν' ἀνακαλύψω ὅ,τι γνωρίζω!

— Τότε λοιπὸν ἤμπορεῖς νὰ περιμένῃς ἕως αὔριον τὸ πρῶτ' ἐπιθύρσειν ὁ ἀπόμαχος, οὔτε βῆμα δὲν σαλεύω ἀπόψε! ἔλα Ἰωσήφ, καὶ σήκωσε μὲ τὸν ξενοδόχον τὸ πτώμα, πήγαινε τὸ ἐπάνω, καὶ πρόσεξε ὥστε κανεὶς νὰ μὴ τὸ ἐγγίσῃ· ἡμεῖς οἱ ἄλλοι θέλομεν φυλάξει τὸν ὑπόδικον. Καλὴν δουλειὰν ἐκάμαμεν ἀπόψε.

— Ἀκούσατε, διηκοφεν ὁ φονεὺς, προσέξατε εἰς τοὺς λόγους μου! Ἡ ζωὴ τοῦ κόμπος Ἐρρίκου Δεζαμπιέρη σώζεται ἂν δυνηθῶ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν ὑπουργὸν ἐντὸς μιᾶς ὥρας· ἄλλως τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ὑμᾶς!

— Ἄν λέγῃς ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, θέλω σ' ἐναγκαλισθῆ με ὄλην μου τὴν καρδίαν, διότι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο εἰς τῶν ἀνδρειότερων ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός μας, καὶ ἤθελα ἐκουσίως προτρεθῆ νὰ κόψουν τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ τὸν σώσω! Ὁ κακοῦργος ἐπεκαλέσθη ὅλους τοὺς ἀγίους πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του. Οἱ στρατιῶται ἐσυμβουλεύθησαν ἀναμεταξύ των δι' ὀλίγας στιγμῆς, καὶ εἰδοποίησαν μετ' ὀλίγον ὅτι ἦσαν πρόθυμοι ν' ἀναχωρήσωσιν. Ἀφοῦ ἠτοιμάσθησαν ἤρχισαν νὰ ὀδοιπορῶσι, καὶ τὸ ὀρολόγιον ἐσήμαινε τὴν μίαν καθὼς ἐφθασαν εἰς τὰ περιτειχίσματα τῆς πόλεως. Ἐδέησε νὰ σταματήσωσιν ἐκεῖ μίαν στιγμὴν, μ' ὄλην τὴν ἀκρανυπομονησίαν τὴν ὅποιαν ἐδείκνυεν ὁ συλληφθεὶς. Μία ὀλοκλήρος ὥρα ἐπέρασεν ἕως νὰ φθάσῃ μετὰ τῆς ἐπαύλεως τοῦ ὑπουργοῦ, κειμένης εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὁδοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως. Ὡς δ' ἂν ἡ τυφλὴ τύχη εἶχεν ἀνφιρωθῆ ὀλοκλήρως νὰ ματαιώσῃ τὸ σχέδιον τοῦ ληστοῦ, ὁ ἰδιοκτήτης ἐλείπε καὶ ἐλαμπον ἤδη αἱ πρῶται ἀκτίνες τῆς ἡμέρας ὅταν ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Καίσαρος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πρίγκηπα τῆς Καπρίας. Ἀφοῦ κατὰ πρῶτον

ἰδῶθαι εἰς αὐτὸν ἢ βεβαίωσιν ὅτι ἤθελε τοῦ δοθῆ ἀμνηστία ἂν ἡ ἀνακάλυψις ἔσωζε τὸν κόμητα Ζαμπιέρην, ἐξεφράσθη οὕτω μὲ φωνὴν σταθερὰν καὶ ἀποφασιστικὴν· Ἄγῳ ἐφόνευσα τὸν Βαρῶνον Δεμορένον. Τὸν ἀπῆντησα μαζὴ μὲ τὸν κατὰδικασθέντα εἰς θάνατον Κόμητα. Μοῦ εἶπε νὰ ζητήσω ἂν αὐτοῦ μίαν δορκάδα τὴν ὅποιαν πρὸ ὀλίγου εἶχε φονεύσει, καὶ ἐνῶ μοῦ ἐπρόσφερε διὰ τοῦτο ἀνταμοιβὴν τινα, εἶδα ὅτι τὸ βαλάντιδν του ἦτο πλήρες χρυσοῦ. Ἐγὼ ὅμως ἤρνήθη τὸ τοιοῦτον, διότι εἶχον νὰ ἐκτελέσω μίαν διαταγὴν. Ἐπῆλθεν ἀκολουθῶς θύελλα, καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἐστεκόμην προφυλαττόμενος ὑποκάτω ἐνὸς θόλου τρόπον τινα, ἐσχηματισμένου δι' ἐνὸς βράχου, εἶδα τὸν κόμητα νὰ περᾶ μόνος καὶ τὸν ἠκολούθησα πρὸς στιγμὴν μὲ τὰ βλέμματά μου ἐπανερχόμενον μὲ δυσκολίαν εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονθεφιόρ. Διὰ νὰ περιπατήσῃ μὲ περισσώτερον εὐκολίαν. ἔρριψε τὸ τουφεκίον του. Ἐγὼ ἔτρεξα καὶ τὸ ἐπῆρα, συγχρόνως δὲ τὸ ἐγείμισα μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ προσφέρω κατὰ τι εἰς τὸν ἀρχηγόν μου καὶ περιστάσεως τυχούσης, νὰ φονεύσω ἄγρον τινα. Ἐγκατέλειπα λοιπὸν τὸ καταφύγιόν μου, καὶ ἐνῶ ἐπροχώρουσιν, εἶδα τὸν βαρῶνον προσπαθοῦντα ν' ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ βράχου ὅπου εἶχε στηθῆ πεσμένη ἡ ἄγρα τὴν ὅποιαν εἶχε φονεύσει. Συνέλαθα τὴν ἰδέαν νὰ γείνω κύριος τοῦ χρυσοῦ ὅπου μοῦ εἶχε δεῖξει, καὶ ταυτοχρόνως τῆς ἄγρας, Ἐπομένως ἐπροχώρησα σιγά, καὶ τὸν ἐφόνευσα μὲ ἐν κτύπημα τουφεκίου. Μὴ συσπᾶς οὕτω τὴν ὄφρυν, πρίγκηψ, ὁ θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου τίποτε δὲν εἶνε, ἀφοῦ μίαν φορὰν συνειθίσθη κανεὶς εἰς τοῦτο. Ἡτοιμάζομαι νὰ τὸν γυμνώσω, ὅταν εἶδα μερικὸς ὑπηρέτας τοῦ Μαρκεσιῶ καταβαίνοντας μὲ βῆμα ταχὺ τὴν ἐνώπιόν μου ἀτραπὸν, πρὸς ζήτησιν ἴσως τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐθέντου των. Κατ' εὐτυχίαν δὲν με εἶδαν· ἔρριψα λοιπὸν τὸ τουφεκίον, διότι θὰ μοῦ ἦτο βάρος, καὶ ἤρχισα νὰ φεύγω διευθυνόμενος ἀντιθέτως. Τί ἔκαμε, νομίζεις, ὁ Καίσαρ, ἀφοῦ ἐπέστρεψα εἰς αὐτόν; Ἐθύμωσε τρομερά, καὶ ὤμωσεν ὅτι ἡ πράξις μου ἔθεσεν εἰς κίνδυνον τοὺς ἀνθρώπους του, διότι ἀφεύκτως ἤθελον κάμει ἐρευνας πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ φονεῦς τοῦ βαρῶνου. Διὰ νὰ τὸν ἠσυχάσω λοιπὸν, ἐπῆγα εἰς τὴν πόλιν, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀφοῦ ἔμαθα τὴν σύλληψιν τοῦ κόμπος καὶ ἠπάτησα τὸ δικαστήριον διὰ τῆς καταθέσεως τὴν ὅποιαν γνωρίζεις, καὶ ἦτις καθίστα βέβαιον τὸν θάνατον τοῦ λογιζομένου ὡς αὐτοῦργου τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἐξοχότης σας ἤδη δύναται εὐσυνειδήτως νὰ σώσῃ αὐτὸν τὸν κύριον, νὰ δώσῃ εἰς ἐμὲ ἀμνηστίαν, καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ συμψηφίσωμεν ὅλοι, εἶπε γελῶν ὁ κακοῦργος.

Ὁ ὑπουργός, ὅστις μετὰ βίας ἀνέμεινε τὸ πῆμα τῆς διηγῆσεως, δίσταξε νὰ ἐπιστάξῃ

ἀμέσως τὸ καλλίτερον ἄλογον. Τρέξε Ἀντώνιε! ἐκραύγασεν εἰς ἓνα τῶν ἀνθρώπων του, πέταξε πρὸς τὴν Νεαπολιν, ἰδοὺ μία διαταγὴ ἀναβολῆς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως· ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν ταχύτητά σου ἐξαρτῶνται! Περὶ δὲ τῆς ἰδικῆς σου τύχης, κακοῦργε, ἄλλοι ἀπ' ἐμὲ θ' ἀποφασίσωσιν. Ἄγεται εἰς Νεαπολιν! καὶ σεις φύλακες! συνοδεύσατέ τον! ἕκατὸν δουκάτα δίδω εἰς ὅποιον φθάσει πρῶτος καὶ μὲ κάμει ν' ἀποφύγω τὸν ἐλεγχοῦν ὅτι ἐχούθῃ ἀθῶον αἷμα. Δὲν ἠδύνηθη νὰ εἰπῇ περισσώτερον, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ καθίσματος καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ἡ ἐκτέλεσις.

Αἱ ἀκτίνες τῆς ἡμέρας ἐφαίνετο ὅτι διέσχίζον ἀκουσίως τὰς ἀναθυμιάσεις ὅσας εἶχε γεννήσει ἡ νύξ καὶ αἰτίαις ἐξετείνοντο ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου, τοῦ ὁποίου ὁ κρατῆρ ἐξερεύγετο κατ' ἀνισα διαστήματα θυέλλας πυκνοῦ καπνοῦ, ὅστις προμηνύει πάντοτε βεβαίαν προσεχῆ ἐκρηξίν. Κανεὶς ναύτης δὲν ἐτόλμα νὰ ριφοκινδυνεύσῃ τὴν λέμβον του εἰς τὸν λιμένα. Ὁ ἀλιεὺς ἠτοιμάζε καὶ αὐτὸς τὰ δίκτυά του σοβαρὸς καὶ σιωπηλός, ὑψώνων κατὰ καιρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ σκοπὸς συνέσπα τὴν ὄφρυν, ἐκλαμβάνων ὡς σημεῖον κακοῦ οἰωνοῦ τὰς ἀπὸ τὴν ὀμίχλην προελθούσας ρανίδας τοῦ ὕδατος, αἰτίαις ἐστάλαζον ἀπὸ τὸ ὄπλον του. Ὅλη ἡ φύσις τέλος πάντων ἐπαρουσίαζε πένθιμον φαινόμενον, καὶ προήγγελε θλιβερόν γεγονός.

Περίξ τοῦ βασιλικοῦ κήπου, εἰς ἀπόστασιν πενήτηκοντα βημάτων, ὑπῆρχε πλατεῖα τις ὅπου κατὰ τὸν ἱστορούμενον χρόνον, ἐσυνειθίζον νὰ ἐκτελῶσι τὰς ποινάς. Ἡ πλατεῖα αὕτη ἦτο περικυκλωμένη κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἀπὸ τρεῖς στίλους στρατιωτῶν μὲ τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου, μεταξὺ δὲ τῶν ἀχμῶν τῶν ὀπλων διεκρίνετο ἐν φοβερόν πῆγμα τὸ ὅποιον δὲν ἐπερίμενεν εἰμὴ τὸ θῦμα. Ἀναρίθμητον πλῆθος ἀνθρώπων ἔφρατε τὰς παρακειμένας ἀγιάς, καὶ τὰ πρόσωπα ὄλων ἔφερον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς βαρβαρόου ἐκεῖνης περιεργίας, ἦτις ἐλκύει εἰς ὅλα τὰ μέρη τὸν λαὸν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινῶν, καθὼς τὰ σαρκοβόρα σκοντάπτουν ἐπὶ τῶν πτωμάτων. Εἶνε δὲ γενικὴ καὶ μοναδικὴ παρατήρησις ὅτι εἰς τὰ πλήθη ταῦτα, τὰ ὅποια συσσωρεύονται περὶξ τοῦ τόπου ὅπου πηγαίνουν ἀνθρώποι ν' ἀφαιρέσωσι τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ των, αἱ γυναῖκες ἀποτελοῦν τὸ μεγαλείτερον μέρος.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη μακρόθεν ὑπέκωφος κρό-

τας, καθώς όταν αρχίζει ν' ανασταλείται ή θάλασσα. Οί σίχοι των στρατιωτών είχαν ήδη πολλάκις ανοιχθή δια να περάσωσι σίχοι διαφόρων εκκλησιαστικῶν ταγμάτων, τὰ ὅποια περιεκύκλωνον ἐν λιτανείᾳ τὸ πῆγμα. Τέλος πάντων ἐβάνη βραδέως πλησιάζουσα μία μικρὰ ἀμαξα τὴν ὁποίαν ἠκολούθει καὶ τῆς ὁποίας ἐπροπορεύετο πλῆθος στρατιωτῶν. Εἰς τὴν ἀμαξαν ταύτην ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι, ὁ Ἑρρίκος Δεζαμπιέρης καὶ ὁ πνευματικὸς του. Τὸ εὐγενὲς ἦθος ἐκείνου ὅστις ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ προσφέρει τὴν κεφαλὴν του πρὸς ἐξιλέωσιν ὑποθετικῆ ἐγκλήματος κατέπληξε τοὺς θεατὰς. Ἀνέβη μὲ βῆμα σταθερὸν τὰς βαθμίδας τοῦ πύγματος μεγάλῃ δ' ὠχρότητι ἐκάλυψε τοὺς χαρακτῆρας του ὅταν ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θανατηφόρον μάχαιραν καμμία ὅμως ἀστολὴ δὲν ἐβάνη νὰ τοὺς ἀλλοιώσῃ. Ἐξήτησε νὰ τοῦ παραχωρηθῶσιν ὀλίγη στιγμὴ διὰ νὰ συνκεντρώσῃ τοὺς στοχασμοὺς του, καὶ νὰ κατευθύνῃ τελευταίαν δέσην εἰς τὸν Ὑψιστον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ παρουσιασθῇ. Ὅταν ἠγέρθη οἱ πλησιέστερον ἰστάμενοι πρὸς τὸ πῆγμα ἔγειναν ἐκστατικοί, βλέποντες τὴν ἀλλοίωσιν ἣτις εἶχε γέινει ἐν διαστήματι ὀλίγων στιγμῶν καθ' ὅλον τὸ πρόσωπον τοῦ καταδίκου. Κεκαλυμμένον ἔχων τὸ πρόσωπον μὲ μαύρας κηλίδας τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιδνοὺς καὶ ἀπλανεῖς, τοὺς χαρακτῆρας ὡς ἀπὸ σκληροῦς πόνους τεταραγμένους, τὸ σῶμα ἀσθενὲς καὶ κλονούμενον, ὠμοῖαζεν ἤδη λείψανον καὶ θὰ τὸν ἐξελάμβανον ἴσως δι' ἄλλο ἄτομον, ἂν δὲν εἶχον τὴν ἐνδόμυχον πεπιθῆσιν ὅτι ὁ νέος αὐτὸς κατ' ἀρχὰς τύπον ἀπαθῆς δὲν ἐγκατέλειψε ποσῶς τὴν θέσιν του.

Τὰ τοιοῦτον διεδόθη καὶ ἐστερέωσεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἦτο ἀληθῶς ἐνοχος. Ἡ συμπάθεια τὴν ὁποίαν ὅλοι εἶχον κατ' ἀρχὰς αἰσθάνθη διὰ τὴν νεότητά καὶ καρτερίαν του ἐξέλειψεν. Ὁ πνευματικὸς τοῦ εἶχε σφίγγει διὰ τελευταίαν φοράν τὴν χεῖρα, ὁ δῆμιος εἶχεν ἐτοιμάσει τὴν θανατηφόρον μάχαιραν, οἱ ἱερεῖς ἤρχίζον νὰ ψάλλωσι τὸν ἄμωμον, ὅταν αἶφνης τρομερὰ καὶ διαπεραστικὴ κραυγὴ προσέδαλε τὴν ἀκοὴν τῶν θεατῶν. Ἀνθρώπος τις ἐριππος εἰς κινδύνον ἀπὸ ἀφρόν ἵππον, ἔδραμε, καλπάζων ὅσον ἠδυνήθη πλῆσιέστερα, καὶ ἐγειρόμενος ἐπὶ τῶν ἀναβλέσων, ἔκαμε ν' ἀνηχήσωσι μὲ βροντώδη φωνὴν αἱ λέξεις.

— Σταθῆτε! εἶνε ἄθως! σταθῆτε! κατὰ διαταγὴν τοῦ πρίγκητος! Διασχίζων τὸ πεπιεσμένον πλῆθος ὁ ἀπεσταλμένος ἔστεισεν εἰς τὸν ἄνδρα ἐν φύλλον χαρτίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε σημεῖον ὅτι ὄφειλε νὰ ἐγγυηθῆσιν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐνόπλου δυνάμεως. Οἱ φίλοι τοῦ Ζαμπιέρη ἐ-

συσσωρεύθησαν περὶ αὐτόν, ἀλλ' ἡ ἀνέλπιστος αὐτὴ εἰδήσις δὲν ἐβάνη νὰ ἐπροξένησεν τὴν παρμικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν δυστυχῆ ὅστις ἐπεσεν μετ' ὀλίγον ἀναίτητος ἐπὶ τοῦ πύγματος. Τοῦ ἐπρόσφεραν ἀμέσως βοηθείας, καὶ ἐν μεσῶ τοῦ θοροῦ καὶ τῆς γενικῆς ταράχης, οὔτε κἄν παρετήρησαν ὄχημά τι, τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπέδησεν ὀρμητικὰ μία νέα. Ἐν ἀκραιῖ εὐρέθη αὐτὴ γονυπετῆς πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Ἑρρίκου τοῦ ὁποίου ἤρπασε τὰς παγωμένας χεῖρας κραυγάζουσα.

— «Τέλος πάντων ἐτάθη!» ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀνεκάλεσε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν κάλπον τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ἀνοίγον τὰ ὄμματα κατέβλεπε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ σφίγγῃ τελευταίαν φοράν τὴν Ἀγνήν, (διότι αὕτη ἦτο) καὶ τῆς εἶπεν.

— Ὑγίαινε! Σὺ τὴν ὁποῖαν τόσον ἠγάπησα! ἀποθνήσκω, ἀλλ' εἶμαι ἀθῶος, ἔσο εὐλογημένη καθὼς καὶ ὁ πατήρ μου, περὶ τοῦ ὁποίου...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ σπασμωδικὴ κίνησις ἐκλόμισε τὰ μέλη του, καὶ ἡ ψυχὴ του ἐπέταξε πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ Ἀγνή δὲν ἐγνώριζεν ἀκύβηττον τῆς τὴν δυστυχίαν. Ἄλλη ἐξ ἄλλης ἀφ' ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀκούσει καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τοῦ μνηστῆρος τῆς, ἠσθάνθη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις τῆς, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ ὄχημά τῆς, ὅπου κατ' εὐτυχίαν λειποθυμία ἔθεσε τέρμα πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς ἀδημονίας, αἵτινες κατεσπάρατον τὴν ψυχὴν τῆς.

Ἀφοῦ ὁ Μαρκήσιος ἀπέκτησε τὴν τρομερὰν πεποίθησιν ὅτι εἶχε πράξει ἀνωφελεῖς ἐγκλημα, ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν σκληρότερον ἐλεγχον τοῦ συνειδήτου. Ὁμολόγησεν ὅτι αὐτὸς εἶχε φαρμακεύσει τὸν ἴδιον υἱόν του, καὶ τοῦτο ἦτο ἡ κατηγορία ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁποίας παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καθὼς εἶδον οἱ ἀναγνώσταί μας εἰς τὴν ἐναρξίν τῆς παρουσίας ἱστορίας. Δὲν ἐξήτησε νὰ καλύψῃ τὴν πρᾶξιν, διότι εὐνοικῆν ἐθεώρει τὴν ὥραν καθ' ἣν ἠθελε τὸν ἐπιτεκεθῆ ὁ θάνατος, καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ πῆγμα τῆς καταδίκης. Μ' ὅλα τὰ ἐλαφρυντικὰ περιστατικὰ ὅσα ἐπαρουσιάζοντο εἰς τὴν προκειμένην δίκην, οἱ δικασταὶ κληθέντες νὰ δικάσωσι καθ' ὅλην τὴν ἀυστηρότητα τοῦ ἀρτίως δημοσιευθέντος ποινικοῦ κώδικος, καὶ φοβούμενοι τὰς κακὰς συνεπειὰς ὅσας ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρει εἰς τὸν προληπτικὸν νόον νικημένου λαοῦ ἡ ἐλαχίστη ἐνδειξις δισταγμοῦ ὡς πρὸς τὴν καταδίκην ἐνός εὐγενοῦς, ὅστις ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἦτο πραγματικῶς ἐνοχος ἐκυσίου φόνου, οἱ δικασταί, λέγω κατεδίκασαν πικρῶς τὸν Μαρκήσιον τοῦ Μοντφιέρ εἰς δεσμὰ.

Μοῦ διηγήθησαν ἀκολούθως ὅτι ὁ ἀτυχὴς οὗτος πατήρ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν τρομερὰν θέσιν του, καὶ ἔχασεν ἐντελῶς τὸ λογικόν Ἡναγκάσθησαν νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς ἕν φρενοκομεῖον ὅπου μετ' ὀλίγον κατεβλήθη ὄλοτελῶς, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ζητῇ μετὰ κραυγῶν μεγάλων νὰ τοῦ ἀποδώσωσι τὸν ἀκριβὸν τοῦ Ἑρρίκου, τὸν μόνον κληρονόμον τοῦ ὀνόματός του.

Η ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑ ΕΝ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡ

Οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον ταύτην λαοί, οὓς θὰ ἐξελάμβανέ τις πεπολιτισμένους ἀφοῦ πέμπουσι πρεσβείας εἰς Εὐρώπην διαμαρτυρουμένας ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τῆς ξένης ἐπιδρομῆς ἔχουσι τὴν βάρβαρον καὶ ἀπανθρωποτάτην συνήθειαν τοῦ ἀποκτείνειν τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα. Οἱ Σακαλάβοι θεωροῦντες τὴν Παροσκευὴν ἀποφράδα ἡμέραν, πᾶν παιδίον τικτόμενον κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπάγουσιν εἰς τὰ δάση, ρίπτουσιν αὐτὸ εἰς ὀπήν τινα ἐπὶ τούτῳ σκαφεῖσαν καὶ τὸ ἐγκαταλείπουσιν ἐκεῖ. Ἄλλαι φυλαὶ Μαλαγασίων θεωροῦσιν ἄλλην τινὰ ἡμέραν ὡς ἀποφράδα, θανατοῦσι δὲ τὰ κατὰ ταύτην τικτόμενα. Ἀν ἡγεμονόπαις τεχθῆ κατὰ Κυριακὴν, πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ, διότι ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν θὰ γίνῃ πάντως τὸσον εὐτυχῆς, ὥστε θὰ καταστῇ ἰσχυρότερος τῶν γονέων του. Ὁ δυστυχῆς πρίγκηψ ἀνάγκη ν' ἀποθάνῃ καὶ ἂν εἴη εἶνε ὁ μόνος βλαστὸς τῶν γονέων αὐτοῦ. Πάντα τὰ καθ' ἑορτὴν τικτόμενα παιδιά, τὰ δίδυμα καὶ τὰ τρίδυμα, εἰσὶ καταδεδικασμένα εἰς θάνατον. Ἀν γυνὴ τις ἀσθενήσῃ καθ' ὃν χρόνον γαλουχεῖ τὸ θρέφος αὐτῆς γνωρίζεται τοῦτο τῷ ἀρχηγῷ τῆς φυλῆς, ὅστις ἐμφανίζεται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ δημίου, ἐξακριβῶν τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ παιδίον παραχρῆμα φονεύεται, διότι δῆθεν τὸ ἄθλιον ἀπεπειράθη νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του. Καὶ δὲν εἶνε ταῦτα μόνον ἂν μῆτηρ τις ἀποθάνῃ ἐκ τοκετοῦ, τὸ παιδίον συνθᾶπτεται ζῶν. Ἀν παιδίον τι ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον μετὰ ξυ τοῦ μεσονυχτίου καὶ τῆς μιᾶς τῆς πρωίας, τὴν ποραμονὴν ἀποφράδος ἡμέρας παραχρῆμα γίνεται ἀνάραστον καὶ το-

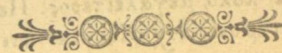
ποθετεῖται εἰς στενωπὸν τινα δι' ἣς διέρχονται κτήνη καὶ ἂν μὲν ταῦτα φεισθῶσι τοῦ νηπίου ἀφίεται αὐτῷ ἡ ζωὴ, ἂν δὲ βούς τις ψάυσῃ αὐτὸ μόνον διὰ τοῦ ἀκρου τῆς χηλῆς του σφάζεται αὐθωρεῖ.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Γηραιὸς κάτοικος τῆς Ἀλγερίας κεκυρωμένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν διηθύνετο πρὸς τὴν πόλιν τῆς Γίσκρας σύρων ὀπισθεν τοῦ διὰ σχοινίου δεδεμένον τὸν ὄνον του. Δύο ἄλλοι Ἀραβες, κλέπται περιβόητοι, ἐνεδρεύοντες ὀπισθεν θάμνων, βλέπουσιν αὐτὸν διαβαίνοντα. — Τί λές; τοῦ τὸν κλέπτομεν λέγει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐν τῷ ἄμα ἐξέρχονται πλησιάζουσι δι' ἐλαφροῦ βήματος, καὶ ὁ μὲν εἰς λύσας τὸ σχοινίον τοῦ ὄνου περὰ αὐτὸ περὶ τὸν τράχηλόν του, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀπάγων τὸν ὄνον γίνεταί ἀφαντος. Μετὰ τινος στιγμῆς ὁ γηραιὸς Ἀραβὶ στραφεὶς βλέπει κατὰ πλῆκτος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὄνου τὸν ἀντάπληκτος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὄνου τὸν ἀνθραπον. Τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα λέγει ὁ κλέπτης. Ἐγὼ, εἶχα κτυπήσει τὴν μητέρα μου, καὶ ὁ Ἀλλάχ γὰρ νὰ με τιμωρήσῃ με μετεμόρφωσεν εἰς ὄνον. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐτελείωσεν ἡ ποινή μου, καὶ ἔτσι ἔγεινα πάλιν ὅ,τι ἤμην πρὶν τῆς μεταμορφώσεώς μου.

Ὁ ἀπλοῖκος γέρων κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐκθαμβος διὰ τὸ θαῦμα καὶ ἐν τῇ ταραχῇ του δίδει καὶ ὀλίγα κέρματα εἰς τὸν ἀπατεῶνα, ὅστις ἀπέρχεται. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐνῶ ὁ πρῶτον κόριος διήρχετο διὰ τῆς πόλεως ἀναγνωρίζει αἰφνης τὸ ζῶον ταῦ πλησιάζει λοιπὸν πρὸς αὐτόν καὶ χαμηλόφωνως λέγει εἰς τὸ ὄπιόν του. Τί; πάλι ἐκτύπησες τὴν μητέρα σου;

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὅσον ἀκριβὰ κοστίζουσιν οἱ πόλεμοι

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Σινεζ ἀρχοῦσθα τὰ ἐπόμενα. Κατὰ τὰ παρελθόντα 200 ἔτη ἡ Γαλλία ἐδαπάνησεν εἰς τοὺς πολέμους πλεον τῶν

990 εκατομμυρίων ἀγγλικῶν λιρῶν. Ἡ Ἀγγλία ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος ὀλιγοτέρου τῶν 300 ἐτῶν ἐδαπάνησε πλεόν τῶν 1,370 εκατομμυρίων λιρῶν ἢ Ἰταλία ἐτησίως δαπανᾷ πλεόν τῶν 560,000 λιρῶν ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ, ἀκόμη καὶ τὸ Βέλγιον δαπανᾷ ἐτησίως 46 εκατομμυρίων φράγκων διὰ τὸν στρατόν. Πόσον δὲ ἀξίζουσιν οἱ ἄνδρες οἱ στρατιῶται !!

Διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ

Τὸ πρῶτον ἐπίσημον τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὑποβρυχίου καλωδίου διὰ μέσον τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ ἀντηλλάγη μεταξὺ τῆς βασιλείσσης Βικτωρίας καὶ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Μπουκανᾶν.

Οἱ σεισμοί.

Οἱ σεισμοὶ τελείως παρατηροῦνται ἐν Ἰαπωνίᾳ. Διὰ τὰς ἀκριβεστεράς παρατηρήσεις τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ γῆ σεισμῶν συνετάχθη γενικὸν σχέδιον καὶ προσδιωρίσθησαν ἰδιαιτέροι σταθμοὶ πρὸς παρατήρησιν. Οἱ σταθμοὶ θὰ εὐρίσκονται ἐν Σαγγόνῃ, Χονκόνγ, Καλκούτῃ, Σιδόνῃ (Αὐστραλία), Τάκουμπάνια (Μέλκω), Καλκούτῃ, Πόρτ-Νατάνη, Εὐέλπιδι ἀκρωτηρίῳ Σαντιάγω (Χιλῆ) καὶ ἰσοδὲ Ζαντήρω. Ἄπαντες οὗτοι οἱ σταθμοὶ θὰ ἐνωθῶσι μεθ' ἑνὸς πρώτου σταθμοῦ ἐν Στρασβούργῳ.

Ὁ ἐπὶ τῶν ποδηλάτων φόρος.

Ἐν Παρισίοις ἕκαστος ὅστις λαμβάνει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χειρίζεται τὸ παδήλατον, ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ ἐτησίως 13 φράγκα εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Τὰ ζῶα

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπείριθμην τῶν γνωστῶν εἰδῶν τῶν ζώων, εὐρέθη ὅτι τὰ εἶδη συμποσοῦνται εἰς 386 περίπου χιλιάδας. Πιστεύεται, ὅτι ὁ πραγματικὸς αὐτῶν ἀριθμὸς εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλύτερος. Περὶ τῶν ἐντόμων οἱ ἐπιστήμονες ἰσχυρίζονται ὅτι ταῦτα ἔχουσι δύο εκατομμυρ. διάφορα εἶδη, ἀλλ' ὁ διάσημος καθηγητὴς Ρήλη δὲν παραδέχεται ταύτην τὴν γνώμην καὶ ὑποθέτει ὅτι τὰ εἶδη τῶν ἐντόμων ἀνέρχονται εἰς 10,000,000. Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ἔ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν ζώων εἶναι ἀναρίθμητος.

Νέα ἀνακάλυψις.

Ὁ Μοσσάν, Γάλλος, ἐμπειρὸς τῆς χημείας καὶ τῆς φυσικῆς ἀνεκάλυψε νέον τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν ἀδαμάντων. Εἴκοσι ἔτι περαιτέρω ἐχώρησαν, εἰς δὲ ἐπιστήμων ἀνεκάλυψε τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδάμαντος ἐν τῷ χάλυβι. Εἶναι πιθανόν, ὅτι αὕτη ἡ ἀνακάλυψις θὰ ἀναπτύχθῃ ἕως ὅτου κατορθωθῇ ἡ κατασκευὴ τῶν πολὺ εὐθηνῶν ἀδαμάντων, ὥστε ἕκαστος νὰ ἔχη τοιαῦτα ὡς κοσμήματα. Τοῦτο ὑπὸ πολλῶν χημικῶν ἐξηγεῖται διαφόρως ἀλλ' ἐν γένει εἶναι τετελεσμένον γεγονός.

Ὁ Γαριβάλδης.

Ὁ Γαριβάλδης, ὃς γνωστὸν, ἦν εἰς ἐκ τῶν ἐντιμοτάτων Ἰταλῶν πατριωτῶν, ὅστις πάσαις δυνάμεσι ἠγωνίζετο ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰς τὸ αὐτὸ κράτος ἐνώσεως τῶν διαφόρων κεχωρισμένων ἐπαρχιῶν τῆς πατρίδος του. Οὗτος ἐγεννήθη ἐν Νίτσα τῇ 22 Ἰουλίου 1807 ἀπέθανε δὲ τῇ 2 Ἰουνίου 1882. Τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος θαθεῖς σέβεται τὴν μνήμην τοῦ ἐνδόξου τούτου ἀνδρὸς καὶ πέρυσιν ἀνήγειρεν αὐτῷ μεγακομπῆ ἀνδριάντα. Ἐπειδὴ εἰς ἀσπονδίατος ἐχθρὸς τῆς ἐνώσεως ἦν ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ὅστις ἐφοβείτο διὰ τὴν κοσμικὴν του ἐξουσίαν, ὁ Γαριβάλδης ὡς καταλληλότερον κατ' αὐτοῦ πνευματικὸν μέσον ἐφάρμεσε τὴν Ἀγ. Γραφὴν λέγων εἰς τοὺς συμπολίτας του : Ἄ Ἡ Βίβλος αὕτη εἶνε τὸ τηλεβόλον τὸ ὁποῖον θὰ ἐλευθεώσῃ τὴν Ἰταλίαν».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐνταῦθα, τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομητὰς ἡμῶν ὅπως ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ μας νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγκαίρως τὸ γραφεῖον δασκικῆς παρατηροῦσιν ἀταξίαν περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

Τὰ γραφεῖα τῆς « Ἀστραπῆς » μετεφέρθησαν ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ Ἀμβλείας ἀρ. 2 καὶ Πανδρόσου πλησίον Μητροπόλεως.

ΤΥΠΟΙΣ «ΑΣΤΡΑΠΗΣ» Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ

— 40ης Μαρτίου ἀρ. 12. —

0020230634
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

